PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 2 — SAYI : 15 2 ARALIK 1978 SİYASİ GAZETE FİYATI : 500 KURUŞ

İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği (İPSD) Kuruldu

İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği (İPSD) Şentepe (Üç Şehitler Tepesi) Şubesi halkın coşkun katılımıyla açıldı.

IPSD Yönetim Kurulu gazetemize şu açıklamayı yaptı :

Işsizlik ve pahalılık kapitalizmin yarattığı, emekçi halkların başına musallat ettiği illettir. Durmadan paranın değeri düşürülür, (eskiden halk anlamasın diye «devalüasyon» denirdi. Şimdi halk onu biraz anlar olunca; «kur ayarlaması» deniyor.) en gerekli ihtiyaç maddelerine durmadan yeni zamlar yapılır, her geçen gün hayat biraz daha pahalılanırken bir de fabrika kapılarında, yaban ellere gitmek için kuyruklar oluşturan büyük işsiz yığınlarımız var.

Kapitalizmin üretimi sosyalleştirmesi, geniş yığınları giderek mülksüzleştirmesi, iş gücünden başka satacak bir şeyleri kalmayan ve sayıları giderek artan mülksüzler yığınının, karnını doyurabileceği, çoluğunu çocuğunu geçindirebileceği bir iş bile bulamaması sonucunu doğuruyor.

Böylece, geniş işsizler yığını, parababalarının daha ucuz işgücü sağlamaları için ve işçi sınıfının gelişen ekonomik - siyasi mücadelesini boyunduruklayabilmesi için emniyet sağlıyor. Gelişen mücadele karşısında parababaları işçi sınıfını işsiz bırakmakla; yani açlıkla, ölümle tehdit ediyor.

Işte işsizlik kâbusu, pahalılık korkusu emekçi halklarımıza musallat edilen illetler olarak sürüp gidiyor.

Bütün bunların yanında, işsizlik kasırgası, pahalılık ve zam furyasını, faşist saldırılar, baskı, terör ve zulüm tamamlıyor. Fabrikalarda işyerlerinde, okullarda, mahallelerde, sadece devrimciler değil, işçiler, köylüler, gençliğimiz yani tüm emekçi halkımız, faşist olmayan herkes faşist saldırılara, katliamlara hedef oluyor. Yüzlercesi katlediliyor, yaralanıyor. Parababalarının içine düştükleri ekonomik-siyasi çıkmaz giderek derinleşiyor, ekonomik olarak işçi ücretlerinin dondurulması girişimleri hızlandırılıyor, «Toplumsal anlaşma» işçi sınıfımız karşısı-

(Devamı Sayfa 2 de)

NİÇİN İPSD?

12 Mart faşizminden çıkıldıktan sonra bir şaşkınlık dönemi ve ardından uyanık davranan TSIP çıkışı, siyasi ayrılıkların o zamanlar pek farkında olamayan henüz genç kadroları toparladı. Bu yüzden güçlü bir hareketmiş gibi gözüktü. Ancak prensipsiz biraraya gelişler, TSIP merkezini tutanların da bezirgân hesapları; Dr. H. Kıvılcımlı düşüncesinde olanları ortak davranışla ayrılmaya zorladı. Bu olayların sonuna yaklaşırken, çok az bir insan grubu PIM'i kurmuş idi. Ilk kongresi sırasında atıl giden bu örgütün zaafından yaralanan Kıvılcım (Şimdiki Yeni VP.'nin başları) Kuruculardan birkaç fazla adamla kongreyi alıverdiler.

1968-1971 IPSD teşkilatlanmasını ve biçimini andırıyor gördüğümüz PİM içinde ayrı siyaset olsak da çalışabileceğimizi düşünerek PİM içine girdik. Bu sıralarda özellikle Kıvılcım grubuyla ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı düşüncesinde-davranışında (!) olan insanlarla birliği sağlamak için davranışların yoğun olduğu dönemlerdi. Ve bundan dolayı PİM'in tepesini tutanlar kendi dışındaki insanlara karşı bezirgân tavırlarını açık seçik koyamıyorlardı. Hatta bir lûtufmuş gibi ikinci kongrede GYK'ya Ankara'dan da üç dört aday almayı teklif ediyorlardı.

Bu dönemden sonra siyasi olarak saflar iyice belirginleşti. Kıvılcım, Y VP'yi ele geçirip takma baş olunca; kendisinin (zaten var olan eğilimi de buydu) Proletarya Partisi(!) olduğunu rahatça ilan etti. Tek başına bir grup kendini Proletarya Partisi görürse tek derdi kalıyordu, Cephe(!) kurmak. Bu megolaman siyasetleri gereği PIM'e değişik ve olağanüstü yanlış biçimler, teşkilat yapısı uydurmaya kalktılar : Önce «Sovyetik» teşkilat daha sonra da «Cephe» nitelikli misyonları vermeye kalktılar.

Bu yanlış eğilimlere karşı kıyasıya teorik mücadele edilmeye başlandı. Bu ortamda Yeni VP'lilerin o kadar işi (!) vardı ki PIM Merkezini bile açmaya vakit bulamıyorlardı. Ufürdükleri laflara bakınca, hayret edilecek ama yapılan iş, gerçek olay buydu. Doğru olan davranış; bir konuda hangi görüşün varsa onu savunmaktır. Ta ki ikna edene, ya da karşı teze ikna olana kadar. Gel gör ki, değil savunmak, ellerindeki dernek binalarını bile doğru dürüst açmaktan aciz insanlar arada bir, bürokrat kafasıyla ültimatom nitelikli genelgeler yollayarak işi idare edebileceklerini sandılar. Ama kendilerinin hazırladıkları kongreyi alabilmek konusunda tereddüt edince, bezirgân tezgâhlarını kurup, uyguladıkları komplo ile üçüncü Kongreyi kendileri dışındaki delegelerden kaçırdılar. Ardından yavuz hırsız misali; kongreye çağırmadıkları, habersiz kongre topladıkları gözlerden kaçırmaya, gelmeyişimizden dolayı bizleri sorumlu tutmaya yöneldiler.

Tüm bu tezgâhlar ve demagojiler karşısında, tavrımız çok açık oldu ve olağanüstü kongre toplanmasına giriştik. Çoğu şubelerde olağanüstü kongreler yapıldı ve homojen delegeler seçildi. Bunun yanısıra PİM'in Halk teşkilâtlanması yolunda çalışmalar sürdürüldü yeni bölgelerde şubeler açılması için var olan davranış sürdürüldü. Halkın devrimci potansiyelinin yoğun olduğu ve faşizme karşı mücadeleyi yükseltmek doğrultusunda bayrak olunabilecek yerlerde, yoldaşların kanı, canı pahasına, kazanılmış mücadeleleri somutlamak için; halk içinde, halkla birlikte daha güçlü mücadele edebilmek için yapılan tüm girişimler, burjuva bürokratından daha kırtasiyeci kafaya sahip Yeni VP'li PIM yöneticilerince engellenmeye kalkıldı. Bugüne kadar geçen zaman içinde açılması için başvurulan yerler arasında 7-8 ay önceden bildirilmiş yerlerde bile açılış için yetkiler çıkmadı. Her seferinde üç dört yetki için başvurduğumuz halde ancak burjuva bürokratlarının yapacağı kadar kırtasiyeci yöntemlerle engelleme tavırlarını sürdürdüler. Sıkışınca da bir ya da iki yere yetki verip diğerlerini reddediyorlardı. Bu iş enaz 4-5 kez aynı şekilde oldu. Bu engellemeler özünde küçük kongre hesapları yüzünden halk teşkilatlanmasını engellemeydi. Ve bu tavırları sonucu bilinçsizce de olsa Finans-Kapital yedeğine düşmüş oluyorlardı.

Olağanüstü kongrenin seyri bu kariyerist komplocu tavırlarının en yüksek noktası oldu. Bazı şubelerden (özellikle bileğinin hakkına varlığını kabul ettirmiş Seyran Şubesinden) delegelikleri (olağanüstü kongre'den 12 saat önce) iptal etme yoluna gittiler. Bu engellemeyi kongre çoğunluğuyla aşınca, doğan zaman kaybını kullanarak; getirdikleri naylon delegelerin dışında, sahte delegelere başkalarının yerine oy kullandırarak Olağanüstü Kongreyi 78'e karşı 81 oyla aldılar. Bunca hesaba, kitaba rağmen Kongreyi bu kadar güç bir şekilde almaları onları iyice korkuttu. Kurmak istediğimiz şubelerin yetkilerini geciktirmeyi adeta kutsal görev bildiler. Olağantü Kongrede güçsüzlüklerini görenler, 6 ay sonra yapıcak olan kongreyi ne yapıp edip alabilmek için (kendi tekkeleri içinde de kopuşmalar başladığından) bürokrasiyi iki kat arttırdılar. Akla gelemiyecek gerekçelerle şubeler açmamızı, Halk örgütlenmesi yapmamızı engellemeye çabaladılar. Arada bir çok sıkışınca; o da her türlü delege hesabını yaparak bazı şubeler için lütfedip yetki verdiler. Sırf kongrede akıllarınca koz olarak kullanabilmek için kongreye çok az bir zaman kala istediğimiz yetkilerin büyük çoğunluğunu verdiler. Oysa kendi içlerindeki çekişmelerden dolayı kongre tarihini de öne alarak, yani son yetki verdikleri şubelerimizin kongre yapabilmelerini fiilen engel-

(Devamı Sayfa 15 de)

İPSD Kuruldu

(Baştarafı Sayfa 1 de)

na bir dayatma olarak çıkarılıyor, kalkınma hızı(!) düşürülüyor. Emperyalizmin örgütlerinden biri olan uluslararası para fonunun (İMF) isteklerine uygun olarak paranın değeri durmadan düşürülüyor, tüm ihtiyaç mallarına zam üstüne zam yapılıyor, toplu işten çıkarmalar giderek yaygınlaşıyor, tüm bunlar karşısında kendiliğinden de olsa gelişen toplumsal muhalefet önce göstermelik tedbirlerle oyalanmaya, yetmeyince kanla, ateşle bastırılmaya kalkışılıyor. Faşist saldırılar, kitle katliamları, CIA, Kontrgerilla provokasyonları, kanlı tertipleri pervasızca uygulanırken, faşist cinayet şebekelerinin belli odaklarına inilmezken, göstermelik ve haberli(!) kapatmalar şeklinde faşist yuvaların dağıtılması geçiştirilirken «Sağa da sola da» karşıyız şeklinde, anti-demokratik yasalar getirilmeye, halkımızın nefsi müdafası ve gelişen toplumsal muhalefeti faşist saldırılar yanında bir de devlet terörü ile bastırılmaya çalışılıyor.

Tüm bunlara karşılık, dağınık ve tek tek mücadele etmek mümkün değildir. Halkımız için, halkla birlikte örgütlenmek, mücadele etmek zorundayız. Bu mücadele için **İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği (İPSD)** kurulmuştur. Işsizliğe, pahalılığa ve faşizme karşı mücadele için IPSD devrimci, demokratik güçlerden yalnızca birisidir.

Içinde bulunduğumuz devrimci ortamımızın dağınıklılığı en büyük zaafımızdır. Otorite megolamanlığı ve otorite tanımazlık şeklinde) Küçükburjuva ortamımızın yarattığı olumsuzluk ve parababalarının her gün her saat içimize sızdırabildiği, ajan, provokatörler, dağınıklık yangınını körüklemektedir.

Tüm bunların kesin çözümü hareketin merkezi otoritesinin yaratılması olacaktır. Bunun için de her devrimci eğilim hareketi birlikte teşkilatlamak, halkımızın somut dertleri çerçevesinde, zartzurt etmeden, kardeşçe, yoldaşça dayanışarak teorik savaşı sürdürmek için bir yola girmelidir. Bu **UYANIŞ - DERLENİŞ - BIRLEŞİ** yoludur.

Bu mücadele için İPSD yalnızca hareketi birlikte teşkilâtlamak, hareketi işçileştirip, köylüleştirmek, kardeşçe dayanışmayı sağlamak, halkımızın mücadeleye daha etkin şekilde katılmasını sağlamak yolunda **«HALK UYANIŞ GÜÇLERİ»**nden biri olmak durumundadır.

Bu doğrultuda İPSD Genel Merkezi dışında Ankara Şentepe (Üç Şehitler Tepesi), Seyranbağları, Yenimahalle, Konya Merkez, Konya Seydişehir, Konya Kadınhanı, İzmir Yeşilyurt, Antalya Merkez şubeleri açılmış bulunmaktadır.

Tüm emekçi halkımızı ve devrimcilerimizi bölgelerinde var olan şubelerde, yoksa yeni şubeler açarak işsizliğe, pahalılığa ve faşizme karşı mücadelede bayrak olmaya çağırıyoruz.

IPSD işsizlikten pahalılıktan yakınan tüm emekçi halkımızın yığın örgütü olmak durumundadır, halkımızın dertlerinin çözümlenmesi, teşkilatlı olması için çabalayan HALK ÖRGÜTÜ olmak durumundadır.

Halkımızın mutluluğu için çalışan tüm devrimcilere, belirtilen prensiplerde birlikte olmak, BIRLİĞE, DERLENİŞE giden yolda mücadele; harman olunabilecek alanlardan yalnızca birisi olarak belirtilen İPSD çatısı altında çalışmak Temel Prensiptir.

Bunun için tüm emekçi halkımızın örgütü yapmak yolunda, birlikten yana tüm devrimcileri IPSD çatısı altında çalışmaya çağırıyoruz.

KAHROLSUN HALKIMIZI İŞSİZLİK PAHALILIK CEHENNEMINDE YAKAN PARABABALARI DÜZENİ

FAŞIZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM

KAHRÖLSUN FAŞİZM YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM (XIV)

MAOCU BOZKURT, BOZKURTLAR FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?
Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir

SAHTE TKP'NİN ŞEFİK HÜSNÜYE SALDIRILARI (KÜFÜRLERİ)

«Şefik Hüsnü Değmer. Varlıklı bir ocaktan, kökenden gelme, Fransa'da okumuş. Eski Fransız sosyalistlerinin etkisi altında gelişmiştir. Hiç bir zaman Marksist-Leninist olmamıştır. Bölücüydü. Oportunistti. Ve kariyeristti. Eline fırsat geçtikçe parti içinde zorbalık yapmıştır.» (İ. Bilen, Çetin Savaş. Konuk Yayınları. s. 25)

Sahte TKP'nin sahtekâr şefi İ. Bilen'e göre Şefik Hüsnü hiç bir zaman Marksist-Leninist olmamış. İ. Bilen, Şefik Hüsnü'ye böyle hayasızca küfretmekle aynı zamanda gerçek TKP ye ve Üçüncü Enternasyonale de küfretmiş olmaktadır. Çünkü Şefik Hüsnü 1920'den 1952'ye kadar TKP'nin liderliğini yapmıştır. Bir partinin 30 yıl liderliğini yapan kişi «hiç bir zaman Marksist - Leninist olmamış» idi ise o parti nasıl Marksist - Leninist olabilir? Şefik Hüsnü aynı zamanda 1928 den 1939'a dek Üçüncü Enternasyonelde görev yapmış; ayrıca da 1928'de toplanan Enternasyonalin 6. Dünya Kongresinde Komüntern'in Yürütme Kurulu asil üyeliğine seçilmiş ve bu görevde 1935'e dek kalmıştır. Komüntern'in bu en yüksek organında Stalin'le Dimitrov'la başbaşa yıllarca çalışan bir kışıye, bu şekilde çamur atmak dolaylı olarak Komüntern'e de çamur atmaktır.

Laz Ismail, Şefik Hüsnü'ye «varlıklı bir ocaktan, kökenden gelme. Fransa'da okumuş.» diyerek onun kökenini ve öğrenimini bile eleştiri konusu yapmaya çalışmaktadır. Evet, Şefik Hüsnü «varlıklı bir kökenden gelme» dir. Paşa çocuğudur. «Fransa'da okumuştur da. Sorbon Üniversitesi Fen ve Tıp Fakültelerini bitirmiştir. Yani eğer burjuvazi ile uzlaşsa idi, satılsa idi önünde her türlü makam ve para hazırdı. Ama o bütün bunları elinin tersiyle itti. Tüm hayatını Proletarya davasına adadı. Onbir yıl Komünterde görev yaptı. Onbir yıl burjuvazinin zindanlarında yattı Ömrünün geri kalan kısmını da yine Proletarya kavgasının ön saflarında savaşarak geçirdi. 1959 yılında 72 yaşında sürgünde (Manisa'da) öldü.

Laz Ismail, Şefik Hüsnü için «Eski Fransız sosyalistlerinin etkisi altında gelişmiştir.» «Marksist - Leninist olmamıştır.» diyor. Böyle bir suçlamada bulunan kişinin, eğer iddiasında gerçekten haklı olduğuna inanıyorsa ne yapması gerekir? Elbette ki, iddiasını teorik ve pratik kanıtlar göstererek ortaya koyması, ispatlaması gerekir. Fakat Laz Ismail Efendi böyle bir işe girişmek istemez. İsteyemez. Çünkü o, belgelerin, gerçeklerin bunun tam tersini ispatlayacağını bilir. Bu yüzden o bir elinde fırça bir elinde kara boya kutusu önüne gelene karayı çalar gider. İşi odur onun. Biz karayı çalalım; inan inanır, inanmayan inanmaz, inananlar bize yeter, diye düşünür.

İ. Bilen, Şefik Hüsnü için «Oportunistti, kariyeristti» diyor ki, bunlar mesnetsiz, en aşağılık cinsinden küfürlerden başka bir şey değildir Bilen ayrıca «eline fırsat geçtikçe parti içinde zorbalık yapmıştır.» diyor. Bilen, Şefik Hüsnü'nün, kendisi ve kendisiyle aynı kategoriden olan diğer dönek Doğu Berlinlilere karşı aldığı gerçek devrimci tavrı - onları gerçek TKP'den fırlatıp atmasını- «zorbalık» olarak değerlendiriyor. Onu böyle saldırılara herhalde kuyruk acısı itmiş olacak. Bu yüzden saldırısı sebepsiz değil.

İ. Bilen, Şefik Hüsnü'yü bir de «Bölücü» lükle suçluyor. Ve buna kendince örnek de veriyor. Verdiği örnek Bilen'in siyasi kişiliğini de ele vermesi bakımından ilginçtir. Şimdi bıraktığımız yerden Bilen'in «Çetin Savaş» (?) ını oku maya devam edelim de görelim, Şefik Hüsnü nasıl «Bölücü»lük yapmış. (Laz Ismail yalan ve demagojiden oluşan kitabının adını «Çetin Savaş» koymuş. Bu ad teslim edelim ki, gerek kitabın içeriğine gerekse Laz Ismail'in ihanetlerle dolu yaşantısına çok uygun düşmüş. Çünkü geçmiş mücadelenin yiğit önderlerine pervasızca kara çalabilmek, kendi yaptığı tüm ihanetleri gizleyebilmek; böylece 55 yıllık mücadele tarihini tepesi üstüne çevirip, tüm bu namussuzlukları da SBKP dahil yığınla sosyalist parti ve ülkeye yutturabilmek kolay bir iş değil. Doğrusu çok «Çetin» bir «Savaş».)

Şimdi okuyalım bakalım Laz'ın «Çetin Savaş' ını :

«Bu adam, Komünist Partisi'ne 1919 - 1920 yıllarında kurulan «Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası» ndan gelmiştir. Bu partide kimler yoktu. Hakkı Behiç, Nizamettin Ali, Nafi Atuf Kansu, daha birçok burjuva, küçükburjuva aydınları. Bunların çoğu CHP'ye gittiler. Kimi bu partiye sekreter, kimi onun ideologu oldu. Bu partinin içinde Sadrettin Celal Antel, Ethem Nejat gibi komünistler de vardı. Ve Şefik Hüsnü ile bunlar arasında sürekli bir savaş geçmiştir.» (İ. Bilen. A.g.y. s:25)

İ. Bilen, Şefik Hüsnü'yü karalamak çin 1919 da Şefik Hüsnü, Ethem Nejat, Ahmet Akif lider liğinde kurulan TIÇSF'na çamur atıyor. Partiyi Ethem Nejat ve Sadrettin Celal Antel'in dışında tüm burjuva ve küçükburjuva aydınlardan derleşikmiş gibi gösteriyor. Burada hemen şunu belirtmeden geçmeyelim ki, Laz Ismail S. Celal Antel'i de «komünist» olarak gösteriyor ve Şefik Hüsnü'ye küfrederken ona sahip çıkıyor. Böylece de kendi kimliğini ortaya koymuş oluyor. Çünkü S. C. Antel tam anlamıyla Laz Ismail gibi bir dönektir. Laz İsmail'den farkı Laz Sovyetler gibi bir hazır ekmek kapısı bildiği ve bulduğu için kaçıp oraya sığınmıştır. Ve S.C. Antel'den daha namussuz ve iblis olduğu için kendini Sovyetlere bir devrimci olarak satmayı becerebilmiştir. S.C. Antel ise İ. Bilen'e göre hem daha dürüst hem de beceriksiz olduğu için böyle bir iş başaramamıştır. O, 1925'lerde partiden ve hareketten istifa etmiş, burjuvazinin (yani Kemalizmin) hizmetine girmiş ve o zaman özerk olmayan, öğretim üyesi tayinleri- M. E. Bakanlığınca yapılan Üniversitede profesörlük yapmış ve bu görevden emekli olmuş bir kişidir. Laz Ismail böyle bir kişiyi bizlere «komünist» diye sunuyor. Ve Şefik Hüsnü'ye küfrederken onu savunuyor. Gerçi bunda da şaşılacak bir durum yok. Çünkü halkımızın dediği gibi elbette eşek eşeği (dönek döneği) beğenecek.

Laz Ismail TIÇSF'nı içinden birkaç (kendisi gibi) dönek çıktı diye karalamaya çalışıyor. Oysa bir örgüt hakkında karar verirken o örgütün pratiğine ve liderlerine bakarız. Birinci kıstas bunlar olur. Tabii Marksistler için. Yoksa o partiden şu kadar kişi dönek çıktı diye o parti hakkında hüküm verilemez. Zaten içinden döneklerin, hainlerin çıkmadığı, çıkmayacağı bir parti hayal etmek metafizik bir kuruntudan başka bir şey olamaz. Bir Proletarya Partisi işine yarayanı alan, işine yaramayanı dışına atan canlı bir savaş organizmasıdır. Bu açıdan dünyanın her yerinde zaman zaman Proletarya Partileri, tek tek ya da kitle halinde insanı üyelikten ihraç ederler. Yani işe yaramayan unsurları fırlatıp atarlar. Demek istediğimiz, bir parti devrimci eylemini prensiplerinden taviz vermeden en aktif şekilde sürdürüyorsa, o partinin içinden şu veya bu kadar dönek çıkmış olması o örgütün şanına gölge düşürmez.

Ama İ. Bilen'in amacı, diyalektik olarak meseleye bakıp olanı olduğu gibi önyargısız ve bönyargısızca görüp, kavrayıp değerlendirmek değildir. Onun amacı TİÇSF'na çamur atmaktır.

Bilen «Savaş Yolu» adlı bir başka kitabında da (Bilen içinde «Savaş» kavramının geçtiği adlar kullanmayı seviyor. Bu herhalde kendi dönekliğini gizlemek için başvurduğu bir yol olsa gerektir.) TIÇSF'nın İkinci Enternasyonale bağlı olduğunu söylüyor. Utanmadan bu yalana baş vurabiliyor. Şöyle diyor :

«1919 - 1922 yıllarında oportünist, küçük burjuva eğilimli kimi sarı, II. Enternasyonele bağlı, legal sosyalist partiler, gurupiar ortaya çıktı. Bunlardan biri : Türkiye İşçi - Çiftçi Sosyalist Partisidir. Bileşimi alaca karmaşıktı. İçinde devrimciler de vardı evrimciler de. Komünistler de vardı, oportünist sosyalistler de. Ethem Nejat'lar, Sadrettin Celal Antel'ler komünistti. Şefik Hüsnü Değmer gibileri Marksizmden uzaktı.» (İ. Bilen, a.g.y. s: 11)

Yukarıdaki metinde İ. Bilen'in TIÇSF hakkında sıraladığı küfürler kısaca şunlardır : «Oportünist, küçükburjuva eğilimli, sarı, II. Enternasyonale bağlı.» Partinin lideri Şefik Hüsnü için ise «Marksizmden uzaktı.» denili- yor. Oysa gerçeklik Bilen'in göstermeye çalıştığının tam tersidir. Bu iddiamızı Laz Ismailgillerin ve Türkiye'deki «ilerleme» taifesinin de itiraz edemeyeceği bir kaynağa (belgeye) dayanarak

ispatlayalım. Belgemiz : SSCB Bilimler Akademisinin **Ekim Devrimi Sonrası Türkiye Tarihi** adlı eserdir. Okuyalım bakalım Sovyet bilginleri TIÇSF'yi nasıl değerlendiriyor :

«Daha 1918 yılı sonunda ve 1919 yılı başında Büyük Ekim Sosyalist Devriminin etkisiyle İstanbul'da, Ekim Devrimi düşüncelerini yaymaya çalışan yasa dışı komünist dernekler kurulmuştu. Şefik Hüsnü, Ethem Nejat ve Ahmet Akif'in önderliğindeki Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası (TIÇSF) sosyalizm düşüncelerinin yayılmasında büyük rol oynadı. Bu partiye özellikle Almanya ve Avusturya - Macaristandan dönen Türk işçileri üye oldular. (Birinci Dünya Savaşında sadece Almanya'daki fabrikalarda 3 bini aşkın Türk askeri çalışıyordu.)

«TIÇSF'nın kendi yayın organı **-Kurtuluş-** dergisi vardı. Ve Istanbul emekçileri arasında etkili bir çalışma yürütüyordu. Komüntern platformunda bulunan sendikalar bu partinin yönetimi altında kurulmuştu.

«TIÇSF üyelerinin bir bölümü, 1919 ilkbaharında Istanbulda «Türk işçilerinin devrimci hareketinin temellerini atan, sınıf savaşı esasına dayanan ilk sendikaları kuran, emekçi yığınlarıyla antiemperyalist cephenin işçi savaşçıları arasında dayanışma ve birlik sağlamak isteyen» yasadışı bir komünist örgüt kurdular.» (A. g.e. s: 55) Tabii bu örgütün liderliğini de Şefik Hüsnü yapmaktadır.

Gördüğümüz gibi TİÇSF hiç de Laz Ismail'in tanıtmak istediği gibi değildir. Tersine o : «Sosyalizm düşüncelerinin yayılmasında büyük rol oynayan», «Istanbul emekçileri arasında etkil bir çalışma yürüten», «Komüntern platformunda bulunan sendikalar» kuran ve yöneten ve de sonunda içinden «Türk işçilerinin devrimci hareketinin temellerini atan, sınıf esasına dayanan ilk sendikaları kuran» yasadışı bir komünist örgütün kadrolarını yetiştiren Marksist-Leninist bir partidir.

Yukardaki aktarmalarımızda, Laz Ismail Şefik Hüsnü'ye : «Hiç bir zaman Marksist-Leninist olmamıştır. Bölücüydü. Oportünistti. Ve kariyeristti.» «Şefik Hüsnü gibileri Marksizmden uzaktı» gibi en aşağılık cinsinden küfürler yağdırıyordu. Oysa bu konuda da Sovyet bilginleri Laz Ismail'i yine suçüstü enseliyor ve yalancının mumunu yatsıya varmadan söndürüyor. Şefik Hüsnü'yü bakın nasıl niteliyorlar? :

«Partinin lideri, Türkiye İşçi Sınıfı davasının seçkin savaşçılarından Dr. Şefik Hüsnü Değmer'di.» (SSCB Bilimler Akademisi A.g.e. Ikinci Kitap s: 19)

Apaçık görülüyor ki, Sovyet yetkilileri Şefik Hüsnü'yü «Türkiye Işçi Sınıfı davasının seçkin savaşçılarından» kabul ediyorlar. Işin gerçeği de zaten budur.

Şimdi burada, «Bilen yoldaş çok yaşa» diye bağırarak beyinsiz işgüzarlıklarını ağlanacak kerteye vardıran «ilerlemeciler»e şu soruyu sormak hakkımızdır sanırız :

Sayın **«ilerlemeciler»**, Şefik Hüsnü'ye küfürler sıralıyan Bilen yoldaşınız mi doğru söylüyor yoksa Sovyet Bilimler Akademisi mi? Eğer Bilen haklı ise Sovyet Bilimler Akademisi gibi bir örgüt Türkiye Sınıflar Savaşı tarihi hakkında birşey bilmiyor. Ya da bildikleri yalan yalnış şeylerden ibaret. Yok eğer Bilimler Akademisi haklı ise (ki bizce öyledir) Bilen yoldaşınız adi bir yalancıdan başka bir şey değildir. Sizler eğer proletarya davasına gerçekten gönül vermiş iseniz, bu konuda araştırmaya ve önyargısızca omuzlarınız üzerindeki başınızla düşünerek karar vermeye davet ediyoruz. Eğer bu devrimci görevi gerçekleştirirseniz siz de İ. Bilen'in ne mal olduğunu anlayacaksınız.

Şimdi yine Bilenin «Çetin Savaş»ına dönelim ve kaldığımız yerden okumaya devam edelim :

«S. C. Antel ve E. Nejat sosyalist örgütlerin cephe birliğini savunuyordu. O zamanki sosyalist parti ile eylem birliğini ileri sürmüşlerdi. Sosyalist partinin genel sekreteri Mustafa Fazıl Çöl, Komünterne yazdığı mektupta, bu partinin başkanı Hilmi'yle Dr. Şefik Hüsnü'nün eylem birliğine karşı olduklarını, her ikisinin de bozguncu olduklarını belirtiyordu.» (Agy : 25)

I. Bilen yukarıda, E. Nejat'la Şefik Hüsnü arasında bir ayrılık olduğu şeklindeki yalanını tekrarlıyor. Biliyoruz aynı yazısının başında da E. Nejat'la Şefik Hüsnü arasında «sürekli bir savaş geçmiştir» diye bir iddiada bulunuyor. Fakat Bilen, her seferinde olduğu gibi yine iddiasını belgelemek yerine çamur atmakla yetiniyor. Bizler I. Bilen'in adım başı yalan söylemezse rahat edemeyen bir kişi olduğunu bildiğimizden bu iddiasını ciddiye almayacağız. Bizce I. Bilen durmadan aşağılık bir yöntemle Şefik Hüsnü'ye saldırmaya çalışmaktadır. E. Nejat biliyoruz 10 Eylül 1920'de Bakü'de toplanan TKP birinci (kuruluş) kongresine Şefik Hüsnü liderliğindeki örgütün temsilcisi olarak katılmış ve kongrece TKP Genel Sekreterliğine seçilmiş, sonra da Mustafa Suphi ve diğer onbeşlerle Karadenizde alçakça katledilmiştir. I. Bilen böyle bir devrim şehidiyle Şefik Hüsnü arasında hayali bir ayrılık hatta «sürekli bir savaş» göstermekle Şefik Hüsnü'ye pislik attığını sanmaktadır. O güya : bu adam E. Nejat gibi bir devrim şehidiyle sürekli savaşmıştır, eğer Şefik Hüsnü iyi bir devrimci olsaydı E. Nejatla savaş halinde olmazdı demek istemektedir.

Böyle zavallı on para etmez taktiklerden medet ummak Bilen için vazgeçilmez bir prensip haline gelmiştir. Çünkü Bilen aynı amaçla Mustafa Suphi'yle de Şefik Hüsnü'nün arasını açık göstermekte, özellikle de Şefik Hüsnü'nün Mustafa Suphi'ye karşı düşmanlık güttüğünü iddia etmektedir. Yeri gelmişken aktarmadan geçmiyelim. Bilen bu konuda da yine aynı kitabında şöyle diyor :

«Ş. Hüsnü, hiç bir zaan M. Suphi'yi partimizin kurucusu olarak tanımamıştır. Onu hiçbir zaman sevmemiştir.» (Agy. S. 26)

Istiyerek ve uğrunda çalışarak örgütlerini tek bir merkezi parti çatısı altında birleştiren daha doğrusu tek bir merkezde sentezleşen ve hayatlarında hiç karşılaşma fırsatı bulamamış iki lider arasında kişicil ne düşmanlık bulunabilir.

Ama Laz İsmail'e göre bulunabilir. Çünkü onun amacı başkadır. Ne yapıp edip Şefik Hüsnüye pislik atmalıdır o. Bu nedenle de tüm ömürlerini proletarya davasına adamış liderler arasında hayali düşmanlıklar yaratması gerekmektedir. O siyasi yarar sağlamak için böyle yollara başvuracak denli küçülebilmektedir. Yazık...

I. Bilen, Şefik Hüsnü'nün eylem birliğine karşı olduğunu, sosyalist Parti Sekreteri Mustafa Fazıl'ın Komünterin'e mektup yazarak Şefik Hüsnü'yü ve Sosyalist Parti Başkanı Hüseyin Hilmi (İştirakçi Hilmi)yi şikâyet ettiğini söylemektedir. Biz böyle bir mektubun yazılıp yazılmadığını bilmiyoruz. Onun için bu konuda bir şey diyemeyiz. Yalnız kesince bildiğimiz bir şey varsa o da şudur : Bilen'in Sosyalist Parti dediği İştirakçi Hilmi'nin başkan, Mustafa Fazıl'ın da sekreteri bulunduğu Türkiye Sosyalist Fırkası; II. Enternasyonalcı, tabi aynı zamanda da anti-Leninist bir partiydi. Burjuva Sosyalizmini savunan parti Anti-Emperyalist bile olamamış sonunda emperyalist işgal kuvvetlerinin emrine girerek kurtuluş savaşına bile karşı çıkmıştır. Bu konuda Kemal Sülker Türkiye'de İşçi Hareketleri adlı kitabında şöyle yazar :

«Sosyalist Hilmi, Hürriyet İtilaf Fırkasına, İngiliz Dostları Cemiyetine yaslanıyordu. Kapiten Bennet'in etkisi altındaydı. Gerici ve tutucu partilere ve Ingiliz işgal kuvvetlerine dayanarak çalışan Iştirakçi Hilmi, o zamana kadar görülmemiş azametli bir işçi partisi kurmuştu. Bu partiyi yabancılara dayanarak iki yıl ayakta tutabildi.» (Age. S: 33)

I. Bilen böyle bir partiye ittifak yerine mücadele yolunu tuttuğu için Şefik Hüsnü'yü bölücülükle suçluyor. Ve böyle bir partinin sekreterini de Mustafa Fazıl'ı Şefik Hüsnü'ye karşı savunabiliyor. Bu davranışıyla da gerçek devrimcilere karşı olan düşmanlığını ele vermiş oluyor. Onun dostları kendisi gibi dönekler ve sahte devrimcilerdir.

Şefik Hüsnü liderliğindeki hareketin sözde ilerici özünde ise gerici olan bu partiye karşı verdiği mücadele çok başarılı olmuş, 1922 yıl sonlarına doğru artık bu örgütün yerinde yeller esmeye başlamıştır. Ve devrimci hareketin önünde bulunan bir engel (Moloz) da böylelikle ortadan temizlenmiştir.

Şimdi tekrar Bilen'i okumaya devam edelim :

«Şefik Hüsnü bu bölücülüğünü 1945'te daha açık ortaya kooymuştur. Bir yandan TKP nin gizli örgütlerini açığa çıkarmıştır, öte yandan da sosyalist akımların, iki legal partinin birleşmesini engellemiştir. Açıkçası, sosyalist hareketi bölmüştür.» (Çetin savaç. S: 25)

Bilen 1946 da Şefik Hüsnü liderliğinde kurulan Türkiye Emekçi ve Köylü Sosyalist Partisiyle, Esat Adil Müstecaplıoğlu liderliğinde kurulan Türkiye Sosyalist Partisinin birleşmesini savunmakta ve bu birleşmeye karşı olduğu için Şefik Hüsnü'ye «bölücülüğünü daha açık ortaya koymuştur» demektedir.

Leninizm bize Marksist gurupların ve partilerin birliğini emretmektedir. Yoksa Marksist partilerin küçük burjuva ve burjuva sosyalizmini temsil eden partilerle birleşerek Marksist partilerin yasallaştırılmasını asla emretmemektedir. Şimdi burada da Laz İsmail'ce birleşmesi istenen iki partinin niteliği nedir? Önce onu görmemiz gerekir; birliğin doğru olup olmayacağını anlamak için :

TEKSP : 1920'den beri savaş veren TKP nin bir legal çıkışı idi. Buna kimse itiraz edemez. Yani Marksist - Leninist bir partiydi. Devlet memurluğundan (cezaevi müdürlüğünden) emekli olmuş Esat Adil M'nin önderliğindeki TSP'si ise bir küçükburjuva partisi idi. Gerçeğin böyle olduğunu yine Bilen'in itiraz edemiyeceği (tabii açıkça) bir kaynağa dayarak belgeliyelim;

«Mayıs - Haziran 1946'da Türkiye İşçi Çiftçi Partisi, Türkiye Sosyalist Partisi ve Türkiye Sosyalist İşçi Partisi kuruldu. Bu partilerin programları, onların sahte demokratizmini ve reformculuğunu kanıtlıyordu.

«Bu sırada tek ilerici yasal parti 1946 haziranında kurulan Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi idi. Partinin Türkiye işçi sınıfı davasının seçkin savaşçılarından Doktor

Şefik Hüsnü Değmer'di. TSEKP'nin programı ilkeleri, demokratizm, sosyalizm, yurtseverlik, enternasyonalizm, barış ve laikliği öngörüyordu. (Madde 1-5) Programda üretimde halk denetimine, belli başlı sanayi ve Ulaştırma Dallarının ulusallaştırılmasına önemli yer veriyordu. TSEKP Programında «partimiz emekçi yığınların çektiği sıkıntıların başlıca nedeni olan işçilerin sömürülmesine son vermeye, gerçek sosyalist demokrasi için elverişli koşulları yaratmaya ve tüm büyük üretim araçlarını devletin yönetimine vermeye kesinlikle kararlıdır» deniyordu. (SSCB Bilimler Akademisi Age. Kitap 2, S: 19)

Açıkça konduğu gibi : TSEKP Marksist TSP ise «sahte demokratizmin» ve «reformculuğun» savunucusu olan bir parti. Laz İsmail, bu durumda iki partinin birleşmesini istemekle açıkça oportünistliğini ve likidatörlüğünü ortaya koymuş olmaktadır. Çünkü böyle bir birlik ancak TSEKP nin yani TKP nin ancak kendini likide etmesi, ilkelerinden vaz geçmesi ve reformcu bir parti durumuna dönüşmesi ile mümkün olabilirdi.

«DURUŞMA»LAR MESELESİ

Laz Ismail şöyle diyor :

«Ş. Hüsnü hiç bir duruşmasında çıkıp : Ben komünist partisi merkez komitesi üyesiyim, hatta parti üyesiyim dememiştir. Hep : «Amele işçileriyle uğraşırım» sözünü gevelemiştir. (Çetin Savaş S : 28)

(İlerde göreceğiz Laz İsmail, bu suçlamayı Hikmet Kıvılcımlı için de yapacaktır.)

Evet doğrudur. Bay I. Bilen, Şefik Hüsnü hiç bir duruşmasında öyle dememiştir. Ama yalnız duruşmalarda değil, duruşmalar öncesi poliste de «Ben KP Merkez Komite üyesiyim, hatta parti üyesiyim» dememiştir. Yani, örgut sırlarını ne poliste ne mahkemede açık etmemiş, burjuvazinin polisine, yargıcına örgütle ilgili bilgi vermemiştir. Vermemesi de gerekirdi. Çünkü TKP illegal çalışan bir örgüt idi. Böyle bir örgüt üyesi hem de Merkez Komite üyesi kalkar da örgütü hakkında poliste, mahkemede örgüt sırlarını ortaya koyarsa o örgütün illegalitesi nerede kalır. Ayrıca böyle bir davranış (örgüt hakkında bilgi verme) o örgütün sonu olur. Çünkü burjuvazi sen bilgi verdikçe örgütünü ortaya çıkarır ve zindana atar. Ve böyle bir davranışta bulunan kişiye poliste ve mahkemede «direnmiş» (yani konuşmamış) değil de «çözülmüş, çökmüş» bir insan olarak bakılır ve o kişi artık güvenilir bir insan olmaktan çıkar.

Laz Ismail, Şefik Hüsnü'ye bu şekilde saldırırken farkında olmadan kendi dönekliğini ele vermiş olmaktadır. Çünkü kendisi için Şefik Hüsnü'ye yönelttiği suçlamanın tam karşıtı doğrudur. Yani Laz Ismail her seferinde özellikle de 1929 İzmir tevfikatında poliste çözülmüş ve örgütle ilgili bildiği her şeyi polise anlatmış, tanıdığı her parti üyesini ele vermiştir. (biliyoruz Hikmet Kıvılcımlı da ele verdiği parti yetkilileri arasındadır) Poliste tam anlamıyla çözülen Bilen bu ihanetini unutturmak ve durumu kurtarabilmek için duruşmalarda güya politik savunmaya yeltenmiş kendi deyimiyle «Komünist Partisinin politikasını» anlatmaya çalışmıştır.

Oysa aynı tevkifat ve duruşmada ne poliste ne duruşmalarda örgütle ilgili tek kelime söylemeyen Hikmet Kıvılcımlı poliste «Komünistim fakat örgütsüzüm» (Yani ne bir örgütün üyesiyim ne de varlığını biliyorum) demekle yetinmiş duruşmalarda ise Bilimcil Sosyalizmin genel prensiplerini savunup açıklamış ve mahkeme salonlarını Sosyalist propoganda yapılan toplantı salonlarına dönüştürmesini bilmiştir.

TKP İKİNCİ KONGRESİ ÜZERİNE I. BİLEN'-IN BİR YALANI :

«Kongre tarihsel bir dönüşüm yapıyordu. Böyleyken Istanbul örgütü çağırıldığı halde, katılmadı. Neden delege göndermedi? Şefik Hüsnü niye gitmedi? Zorluk mu vardı? Yok» (Çetin Savaş B : 21)

Görüldüğü gibi Bilen, Şefik Hüsnü liderliğindeki Istanbul örgütünün TKP ikinci kongresine bilinçli olarak katılmadığını söylüyor. Bilen yine aynı kitapcığında yine bu konuda daha iğrenç şöyle bir yalan da söylüyor :

«Şefik Hüsnü (Değmer) (...) 1922 de Ankara'da toplanan 2. kongreyi sabote etmiştir.»

Bilen'in bu iddialarının namussuzca bir yalandan ibaret olduğunu yine SSCB Bilimler Akademisi söylüyor :
(Agy. S : 19)

«1920 yılındaki ilk kongrede seçilen TKP M. K. üyelerinin öldürülmesinden sonra Anadolu ve Istanbul Komünist örgütleri bağımsız olarak varlıklarını sürdürdüler. (...) 1921 yazında biriki örgütün birleştirilmesi ve artık bir politikanın hazırlanması amacıyla parti kongresinin toplantıya çağırılması kararlaştırıldı. Kongre, 15 Ağustos 1922 günü yapılacaktı. Ancak Hüseyin Rauf Bey hükümeti daha önce izin verilmiş olmasına karşın kongrenin yapılmasını yasakladı.

«Bununla birlikte kongre Ağustos ayının sonunda Ankara'da yasa dışı olarak toplandı. Kongreye partinin 500 üyesini ve 200 üye adayını temsilen oy hakkına sahip 28 delege katıldı. Istanbul ve Trakya örgütlerinden delegeler işgalcilerin kordonunu yarıp Anadoluya geçemediler» (Ekim Devrimi Sonrası Türkiye Tarihi : S : 91)

Apaçık görüldüğü gibi Bilen, Şefik Hüsnü ve arkadaşlarının emperyalist askeri işgali yarıp Ankara'daki ikinci kongreye katılamayışlarını bile istismar konusu yapacak denli kötülüyor, küçülüyor. Yazık.

ŞEFIK HÜSNÜ TKP'NİN «KURUCUSU MURUCUSU» DEĞİLMİŞ

«Bu adam TKP'nin «kurucusu» murucusu değildir. Adı geçmez kurucular arasında. Onun adı başka türlü geçer TKP tarihinde.» (Çetin Savaş S : 19)

Gördüğümüz gibi Bilen elinden gelse Şefik Hüsnü adını TKP tarihinden çıkarıp atacak. Şimdi de «kurucular arasında adı geçmez» yalanını söylüyor.

Bilen ikinci kongreyle ilgili olan (yukarıda aktardığımız) demagojisinde Şefik Hüsnü'nün Istanbul örgütünün lideri olduğunu kabul ediyor.

TKP ise 10 Eylül 1920 de üç komünist örgütün (içinden biri de Istanbul örgütüdür) birleşmesinden doğmuştur. Sovyetlileri dinlliyelim :

«Böylece üç komünist örgütün Istanbul, Anadolu ve Göçmen Grubunun (Sovyetlerdeki Mustafa Suphi Grubunun. Dev. Derleniş) birleştirilmesi sonucunda 1920 Eylülünde tek bir program ve tek bir yönetime sahip olan TKP kurulmuş oldu.» (SSCB Bilimler Akademisi Age S: 59)

Şimdi soralım, Şefik Hüsnü TKP'yi oluşturan üç gruptan birinin lideri olur da nasıl «adı geçmez kurucular arasında?» hiç böyle bir iddia ciddiye alınabilir mi ?

Anlaşılan Laz Ismail Şefik Hüsnü'ye karşı o denli kin ve nefret duyuyor ki, bu öfkesi onun zaten yarım olan aklını ve mantığını da büsbütün alıp götürmüş. Yoksa dengeli bir insanın bu denli traji-komik iddialarda bulunabilmesi olur şey değildir.

Laz Ismail küçücük (kırksekiz sayfalık) kitapçığında Şefik Hüsnü'nün üzerine hepsi de bu türden daha bir yığın yalan ve iftirada bulunuyor. Bunların hepsini teker teker ele alıp teşhir etmeyi gerekli bulmuyoruz. On yargısız ve devrimci dürüstlüğe sahip olan bir kişi zaten onun Şefik Hüsnü üzerine olan suçlamalarının pis yalanlardan ibaret olduğunu anlamıştır.

(Devam Edecek)

Yazı İşleri Müdürümüz 142. Maddeden Yargılandı

Sorumlu Yazı İşleri Müdürümüz 10. sayımızdan dolayı Ankara 2. Ağırceza Mahkemesinde 142. maddeden yargılandı. Ayrıca 1. özel sayımızdan, 13 ve 14. sayılarımızdan dolayı da savcılıkça soruşturma açılmıştır. Bu soruşturmalar sonucu bu sayılarımız hakkında da dava açılacağı kesindir.

Faşist Mussolini İtalyasının ceza yasasından alınmış maddelerle Türkiyede hala düşüncesinden dolayı insanlar yargılanabilmektedir. Muhalefette iken 141-142. maddelerin antidemokratik olduğunu; kaldırılmaları gerektiğini hatta iktidar oldukları zaman bu maddeleri kaldıracaklarını vaad eden Ecevit, bugün iktidardadır. Ama bırakalım bu maddelerin kaldırılmasını Hükümet demokratik hakları sınırlayan yeni baskı yasaları tezgâhlamaktadır. Yine sosyal-demokrat bu hükümet zamanında da, tıpkı eskiden olduğu gibi, 142. ve diğer antidemokratik yasalardan devrimci yayın organlarının yargılanmayan yazı işleri müdürü yoktur.

Bütün bunlar dünyada İşçi Sınıfını Finans-Kapitale satmak misyonuyla ortaya çıkmış olan sosyal-demokrasinin Türkiyede de aynı görevi sadıkça yerine getirmek çabasıdır. Ve bir kez daha Halkın gerçek kurtuluşunun ancak kendi örgütlü gücüyle mümkün olduğunu gösterir. Sosyalizmden başka tüm «umut»ların çıkmaz sokak olduğunu gösteren gerçeklerdir.

Parababalarının kaçınılmaz akitebitini ne yeni baskı yasaları ne de düşünmeyi ve örgütlenmeyi suç sayan ceza maddeleri önleyemiyecektir. Yargılanma ve hapis mücadelemizi durduramaz. Nasıl ki tarihin kaçınılmazca İşçi Sınıfından yana yürümesi, Halkın Sosyalizme uyanması, Sosyalizme davranması durdurulamıyorsa.

Yeni VP'nin Demagojide Devrimi (5)

GÖNLÜNCE YORUMLAYARAK DEMAGOJİ YAPMAK YA DA İSKAMBİL KÂĞIDINDAN ŞATOLAR

Yeni VP'nin demagojide bir taktiği de şudur : Ya bizim söylediğimizin sadece bir cümlesini veya bir kısmını ele alıp sündürerek yorumlar; ya da hiç söylemediğimiz bir düşünceyi bize mal ederek eleştirmeye durur. Bu demagojik yöntemlerle de aklınca bizi teorik yenilgiye uğratmış olur.

Şimdi bu demagojilerini örnekleyerek devam edelim :

«Devrimci Derleniş Lenin'den şu alıntıyla kendi parti tezini güçlendirmek ister :

«Yukardaki sözlerden şu pratik sonuçlar çıkarılabilir : Biz Rus Sosyal - Demokratları birleşmeli ve tüm çabamızı Devrimci bir Sosyal - Demokrat program bayrağı altında savaş vermesi hareketin devamlılığını sağlaması ve sistemli olarak onun örgütlenmesini desteklemesi gereken tek bir kuvvetli parti kurulmasına yöneltmeliyiz.» (Lenin. İskranın Doğuşu. s. 9 aktaran Devrimci Derleniş s : 1)

«Lenin'den alınan paragraf 6 satırdır. **Devrimci Derleniş** bunun son satırındaki **«Tek bir kuvvetli parti»** kelimelerine büyük bir iştahla sarılıp ve **«İşte biz tam bunu savunuyoruz.»** derler. Ama bunu yaparken **Derlenişin Zeminini** ve «tek bir kuvvetli parti»nin **programını** unuturlar. Lenin, birlik derken hemen yanına «devrimci bir Sosyal - Demokrat program bayrağı altında» şartını koyar. Ve bu şarttan bir santim bile kıpırdamaz. **Devrimci Derleniş'çiler İskra'nın Doğuşu** broşüründen bol bol alıntı yaparak **«tek parti»** tezlerini desteklemeyi amaçlarlar, ama **birliğin zeminini** hep atlamışlardır.» (Yeni VP, a.g.y)

Bu alıntılardaki demagojilere; Yeni VP'nin zavallılığına değinmeden geçmeyelim : Kendileri nasıl da güzel anlatıyorlar : Demek Lenin'de **«birlik»** denen bir kavram var. Demek ki, Lenin'de **«birlik»** denince **«Hemen yanına devrimci bir Sosyal - Demokrat program bayrağı altında' şartını koy»**mak diye bir şey var. Eğer Devrimci Derleniş'in bu zemini atlamak gibi bir kusuru varsa - ki, olmadığı ispatlanacaktır - Leninist (!) Yeni VP'nin yapacağı doğru hareket; bu eksikliği giderici düşünce - davranış olmak gerekmez miydi? Ama onlar atlayıp geçiverirler Genç Osman'ca : - **Tek parti ütopi - hayaldir»** deyiverirler.

Gelelim söylenenlerdeki demagojilere :

Her şeyden önce; sayın Yeni VP şefleri nereden çıkarıyorsunuz, «6 satır»lık «paragraf»ın «son satırındaki **'tek bir kuvvetli parti'** kelimelerine büyük bir iştahla sarılıp.. **Derlenişin Zeminini** ve 'tek bir kuvvetli parti'nin **programını** unut»tuğumuzu ?

Birazcık okuduğunuzu anlayabilseniz bizim o paragrafı aktarmaktan amacımızın sadece son kelimelere sarılmak olmadığını anlardınız. Diğer satırlar süs olsun diye yayınlanmamıştır. Kanıtı mı? Bilindiği gibi 13 Kasım 1977 de İstanbulda yapılan «Sosyalistler Arası Forum»da sözümüze yine Lenin Ustanın aynı sözleriyle başlamış ve şöyle devam etmiştik :

«Lenin Usta'nın yukarıdaki sözlerini konumuza olağanüstü ışık tuttuğu için aktarmadan konuşmamıza giremedik. Biz de, tüm çabalarımızı **Türkiye Marksistlerinin Marksist bir program bayrağı altında birleşerek tek bir parti çatısı altında birleşmeleri** ve hareketi bu şekilde bütünlüğe kavuşturmaları için savaşmaları gerektiğine inanıyoruz.» (D. Derleniş. sayı : 6) Demek ki, Devrimci Derleniş Lenin Usta'nın sözlerinin son kelimelerine sarılmakla yetinmiyor. «Marksistlerin Marksist bir program bayrağı altında birleşerek tek bir parti çatısı altında birleşmeleri» gerektiğini savunuyor. Ya da Yeni VP'nin deyimi ile konuşursak «Derlenişin Zemini» unutulmuyor.

Daha da kesin bir kanıt verelim; belki o zaman anlarlar Devrimci Derleniş'in «Derlenişin Zeminini» atlamadığını :

Yeni VP Lenin'in sözlerini Devrimci Derleniş'in 1. sayısından aktarır. Aynı sayımızın orta sayfasında ise en büyük manşetle Dr. H. Kıvılcımlı'nın **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** broşürü güncelliğini koruduğu, aynen geçerli olduğu belirtilerek sol ortamımıza bir kez daha önerilir. Orada Dr. H. Kıvılcımlı (dolayısı ile de biz) program konusunda şöyle der :

«Pratik Derleni Örneği :

«Sosyalist Çelik Çekirdek hangi biçimi alacak? Proletarya Partisi biçimini. Parti nasıl bir Tüzük ve Programı örnekleyecek?.. **Emekçi** Partisi hüküm giymiş diyelim. Ağırcezada beraat edip, «muhkem kaziye» ile 2 yıl boyu işkenceden sağ çıkmış bir Vatan Partisi var.

«... Proletarya Partisinin gerek **Tüzüğü,** gerekse **Programı** için Vatan Partisi **literatürünü** salık veriyoruz.

«Vatan Partisi.. **Programı,** Türkiye'nin Proletarya Partisi, Minima programını işler ve Maksima Programına geçerken o yapıdan ve yapı taşlarından yararlanılabilir.»

Demek ki Devrimci Derleniş'e göre «Derlenişin Zemini» belirsiz değildir. Yeni VP'nin karaçalmaları da demagojiden başka bir şey ifade etmez.

Fakat Yeni VP demagojiyi bu kadarla bitirmez. Meseleyi bir de biçime bağlar : «İskra gazetesi çıkışından yaklaşık bir yıl sonra, 21. sayısında program önerisini açıklar.»

«Dr. H. Kıvılcımlı **Anarşi Yok Büyük Derleniş** broşüründe farklı davranmamıştır. Derlenişçilerin hep atladıkları broşürün «Pratik Derleni Örneği» bölümünde Vatan Partisi literatürü Derleniş Zemini olarak önerilir.» (YVP a.g.y)

İnsan şaşırıp kalıyor, bu yeni VP kurmaylarının mantığına : Onlar bir taraftan Dr. H. Kıvılcımlı'nın takipçileri postuna bürünürler, öbür taraftan tek parti içinde derlenişi «ütopi - hayal» olarak görürler. Bu kadar saçlama da yetmez. «Vatan Partisi literatürü **Derleniş zemini** olarak (Dr. H. Kıvılcımlı tarafından) önerilir.» derler. Hatta bu denli saçmalama da onlara yetmez. «**Devrimci Derleniş,** Vatan Partisinin kendini Proletarya Partisi görerek Anarşi Yok Büyük Delenişi inkâr ettiğini büyük bir günahkâr yakalamışça ilan eder. Oysa mesele basittir. Broşürün «Pratik Derleni Örneği» bölümündeki teklif hayata geçtiği an Anerşi Yok Büyük Derleniş tamamlanır.» derler.

Peki baylar «Pratik Derleni Örneği»ni, kimlerle hangi metodu uygulayarak, hangi biçimlerle «hayata geç»irdiniz? Buna verilecek cevapları yoktur. Çünkü onlar, O. Aksungur sapığı pulsuz dilekçesini İçişleri Bakanlığına götürürken bile onun yanında bulunamamışlardır. Ama bir gece parti (!) mührünü ellerinde bulunca Kıvılcım yuvarcıklığından, Proletarya Partisi megalomanlığına sıçramışlardır. Aklı başında bir ilkokul çocuğuna bile okutturulsa **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** den bu komik sonucun çıkmayacağını görür. Ama insan bir kere otorite megalomanisine yakalanınca bu denli başını yitirebiliyor.

Bir de paragraf arasına Yeni VP, şöyle kısa, ama veciz bir paragraf koyar :

«Demek **«tek Parti»** rüyası yetmez. Onun gerçek olabilmesi ancak, devrimci bir program zemininde mümkündür.»

Ne diyor Yeni VP şefleri : «Demek **«tek Parti»** rüyası yetmez.» Ne anlaşılır bu sözden Tek Parti rüyası gerekir; ama yetmez. Peki başka ne lazımdır. «Onun gerçek olabilmesi» için : «devrimci bir program zemini». O zaman **«tek Parti»,** «mümkündür.»

E, baylar, Vatan Partisi Programını devrimci bir proogram olarak kabul ediyorsunuz, o zaman derlenişin zemini de var demektir. Haydi o zaman buyrun **«Derleniş tezi»** (Anarşi Yok! Büyük Derleniş!) bayrağı altına.

Yeni VP, sözüne şöyle devam ediyor :

«Kıvılcım gazetesi farklı davranmamış, sayfalarında Vatan Partisi programını öneri olarak sunmuştur. Yani derlenişin çerçevesini çizerek onu belirsizlikten, yönsüzlükten kurtarmıştır. Fakat **Devrimci Derleniş** henüz **böyle bir çabaya girmemiştir.»** (Yeni VP. a. g.y.)

Tanrı bizi böyle çabadan saklasın. Yeni VP'ye göre Derlenişin zemini olan Devrimci Programı bilmem kaçıncı sayıda yayınladın mı; tamam işin bitti. Artık göğsünü gere gere ben Proletarya Partisiyim diyebilirsin. Yok **Devrimci Derleniş** gibi, bir taraftan bu programı önerirken (okunabilecek kadar zaten yayınlanmıştır.) bir taraftan da grupları o programın tartışılacağı platforma çekebilmek için, teorik ve pratik mücadele vermeye çabalıyorsan, yandın! «yönsüzlük, gevezelik» etmektesin. Böylesi bir mantık (günahına girmiyelim) Aristo'nun bile pabucunu dama atar. Ve bu mantık da Yeni VP şeflerinden başkasından beklenemez.

DEMAGOJİ Mİ? AKLİ YETERSİZLİK Mİ?

Yeni VP, yukarıdaki sözlerle bizim Derlenişin zeminini atladığımızı bir güzel ispatladıktan (!) sonra Dr. H. Kıvılcımlı'dan aktarmalarla tezini desteklemek ister. Söze şöyle devam eder :

«ANARŞİ YOK, BÜYÜK DERLENİŞ'İN ZEMINI

«Şiarın sahibi Dr. H. Kıvılcımlı'nın (bakın hele şiarın kime ait olduğunu nasıl da biliyorlar. D. Derleniş) bu konuda söylediklerine değinerek, konuyu daha da aydınlatmaya çalışalım.» dedikten sonra Usta'dan Türkiye'nin sınıf yapısı ve ekonomi temeli üzerinde anlaşa-

mamış isek gruplarla parti, yahut grup üst yapısında bir araya gelmemiz bir önem taşımaz. Yeniden kopuşmalar kaçınılmazdır. Şeklindeki 5 Mart 1971 toplantısından pasaj aktarılır. Şöyle devam edilir :

«Bu konuda, Dr. H. Kıvılcımlı sözlerini şöyle bağlar :

«Bu ana şeylerde dörtbeş sözcükle özetlediğimiz noktada anlaşamazsak hiç bir grupla bir araya gelmeyelim. Çünkü temelde hiç bir anlaşmamız yok demektir.» (Yeni VP. a.y.)

«6. sayı çıkmış olması gerekir. (Devrimci Derleniş kastediliyor.) Ve hala gazetenin sayfalarında **açıkça** (a.ç. YVP) Türkiye'nin sosyal yapı ortamının doğal sonucu olması gereken bir Program ilanı görünmüyor. **«Biz gazetedeki her satırı en eski sosyalizmin teorik hazineleri ışığında yazıyoruz.»** diye itiraz edilebilir. Fakat açıkça şunu söylemiyorsunuz :

«İşte Türkiye'nin ekonomik yapısının ana hatları olarak bizim tezlerimiz ve buna bağlı programımız. Eğer bu noktalarda anlaşamazsak, hiç bir grupla bir araya gelmeyelim. Çünkü temelde hiç bir anlaşmamız yok demektir.» YVP a.g.y.)

Eğer tek kusurumuz bu ise biline ki, biz bu sözleri açıkça söylüyoruz. Bu güne dek Usta'ya yaraşır açıklıkta söyliyemedikse suçumuz affola. Ve de bu sözleri aynen benimsediğimiz kabul ola.

Yeni VP Dr. H. Kıvılcımlı'dan yaptığı bu alıntıları ve bu alıntıları izleyen aktarmaları hep Usta'nın Derlenişçi olmadığını ispat etmek için öne sürer. Konuşma metni, (onlar eleştirilerini yazarken) bizim elimizde olmadığı için de bu demagojileri yutulur sanırlar. Oysa gazetemizde de yayınlandığı gibi Usta o sözlerden önce şöyle der :

«... tabii, Mahfiller devri kapanıyor ama, eğer toplum Mahfiller devrinden bir türlü çıkamamışsa ister istemez, gene mahfilleşme bir oldu bittiye geliyor.

«Türkiye'de elbette 40 sene 50 sene önce bu kavgayı yapmıştır, sosyalistler. Ve en nankör şartlar içinde. Fakat, ona rağmen, Parti haline gelindiği zaman, mahfil kalkmıştır gerçi ama, bu sefer **Fraksiyonlar** başlamıştır.. kaçınılmaz. Yani, küçükburjuva ortamın ağır bastığı memleketlerde, en disiplinli, en bilimsel sosyalist partisi dahi, en keskin savaş şartları içinde, bakıyorsunuz, onun etkisi altından kurtulamıyor.

«Bugünse tabii politik örgütler deyince, yerin altında ne var? Biz onunla meşgul değiliz. Bilmiyoruz. Ama yerin üstünde, bakınca bir TİP var. Onun **Parlamentarist** ve **Sendikalist** tipik bir **Burjuva Sosyalizmini** temsil ettiği artık «iki kere iki dört» ortaya çıktı. Binaenaleyh, bunun karşısına bir Proletarya Partisi kurmak lazım. **Ama bu Proletarya Partisini kurma teşebbüsü nerede başlarsa, bir de bakıyoruz bir sürü grupçuklar karşımıza çıkıyor.** (a. b.ç.)

«E, bu grupçuklar bir realite. Yani, 40 sene önce tasfiye edilmiş, temizlenmiş olmasına rağmen, hayat onu bugün 40 sene sonra da gene bizim karşımıza çıkarmışsa, bunu görmeyecek miyiz? Göreceğiz. Binaenaleyh, **maksadımız bu grupların, - varsa eğer Türkiye'de - olmadığını iddia ederek kendimizi aldatmak olamaz.** (a.b.ç.)

«Bu grupların anlaşmaları nasıl sağlanır? Buna çalışacağız. Bunun için pratik ve teorik alanda savaşmaktan başka çaremiz yok. Biz ona girişmiş bulunuyoruz. İşte buradaki toplanan arkadaşlarımız, bir grup olmamanın, daha doğrusu grupları Türkiye ölçüsünde bir araya getirmenin savaşı içindeyiz. (a.b.ç.)» (Dr. H. Kıvılcımlı 5 Mart 1971 Tartışmalı Toplantısı D. Derleniş Sayı : 10)

Şimdi anladınız mı sayın Yeni VP şefleri Proletarya Sosyalistlerinin dağınıklık (gruplar) döneminde önüne koyması gereken sorunun ne olduğunu? Peki, bu görevi başarmak için birlik olmak için prensiplerden ve Türkiye gerçekliğinden taviz mi verilecektir? Asla! Eğer Ustanın dediği gibi :

«Öteki arkadaşlara bunu söyleyeceğiz. («grupları Türkiye ölçüsünde bir araya getirme») Ama bunu yapmak, belirli prensiplere dayanacak. En başta, mutlaka Türkiye'nin sınıf yapısını ve ekonomi temelini olduğu gibi koymak zorundayız. Bunu koymadık mı onun dışında Parti yahut grup üst yapısı ve düşünceleri üzerinde istediğimiz kadar bir araya gelelim. Yarın gene aramızda kopuşmalar başlayacaktır». (Dr. H. Kıvılcımlı A.g.y.)

Mesele bu olduğuna göre, «bir kayanın üzerine oturmuş kırk tilki, kırkının da kuyruğu birbirine değmez.» durumdaki grupları bu gerçeklere nasıl ikna edeceğiz.. Onu da Usta, en basit militanın anlayacağı denli şematize etmiş : **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** de belirtilen Uyanış-Derleni-Birleşi metod ve biçimleriyle. Yani :

«1) **Birleşi Yolu** (Metodu)

«a) **Teorik savaş**

«b) **Hareketi İşçileştirip Köylüleştirmek**

«c) **Zartzurta Paydos**

2 — «Birleşi Biçimi

«a) **Tolerans**

«b) **Primitivizme Paydos**

«c) **Biçimler : Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi... Devrimci Derleniş Komiteleri... Halk Uyanış Güçleri»** örgütleyerek.

Yoksa ne Dr. H. Kıvılcımlı, ne de Devrimçi **Derleniş ayrılıklar önemli değil; kim ne derse desin farketmez, yeter ki, birlik olalım** demedi, demiyor. Bu tür yakıştırmaları Yeni VP demagoji torbasından çıkarıp piyasaya hakikatlermiş gibi sürmeye çalışıyor. Hepsi bundan ibaret.

Yeni VP'nin bir de şöyle bir incisi var :

«Ama yapılması gereken bu biçim sorunu (Merkezi Derleniş Komitesi kastediliyor. D. Derleniş) ile birlikte, hayatta daha önce bu **eğilimlerle Türkiye ekonomi politik yapısı ile ilgili görüşlerdeki ayrılık ve aynılıkların tesbiti olmalıdır. Yayın organının böyle bir politikası yoktur.»** (Yeni VP a.y.)

İşte kuyruklu yalan diye buna denir. Devrimci Derleniş ilk sayısındanberi başta siz Yeni VP'nin megaloman şefleri olmak üzere tüm Türkiye sol gruplarına karşı teorik savaş başlatmıştır. Sürdürmektedir. Zaten yukarıdaki sözlerden biraz sonra Yeni VP mantık cilveleşmeleri yapayım derken, bunu şöyle açık eder: «Zaten **«Devrimci Derleniş»** de bunu yapar. «İki süper Oportünizm»in eleştirisi ile Teorik savaşa devam eder (!)» (Yeni VP a.y.) Cümlelerin sonundaki alayı kendilerine iade edersek; geride ne kalıyor? Demek Devrimci Derleniş'in «Türkiye ekonomi politik yapısı ile ilgili görüşlerdeki ayrılık ve aynılıkların tespiti.. politikası» vardır.

İşte, bütün haşmetiyle demagog mantığının açığa vuruşu. Ha, Demirel'in Dün dündür, bugün bugündür sözü, ha, Yeni VP'nin eski paragraf eski paragraftır. Yeni paragraf, yeni paragraftır anlayışı. Demirel nasıl bu sözüyle dün söylediğinin 180 derece tersini bugün söyleme haklılığını kendinde bulabiliyorsa, bizim Küçük Demireller bir paragraf önce söylediklerinin tersini söylemekte sakınca görmezler; Ya da başka bir deyişle demagoglukta Demirel'i bile geçerler. Ve bu tutarsızlıklarının yutulacağını sanırlar. Ya da Osmanlının deyimi ile **«herkesi kör, alemi sersem - sanırlar»**

Gördük : Yeni VP şefleri, Ustanın apaçık dupduru bir şekilde derlenişi anlatmaya çalıştığı bir konuşmasından bir kaç paragrafı koparıp ele alarak; Dr. H. Kıvılcımlı'nın aslında öyle derlenişçi falan olmadığını yutturmaya kalkışırlar. Onlar bu davranışlarıyla ya okuduklarını anlayamıyacak derecede akli yetersizlik içindedirler, ya da en adi, bezirgön metodlara başvurabilen demagoglar olduklarını göstermişlerdir. Ya da otorite megalomanlığının kaçınılmaz bir sonucu olarak akli yetersizliğe saplanıp, okuduklarını anlıyamamakta, demagojiden başka polemik yolu bulamamaktadırlar. Yazık olmaktadır «Süleyman efendiye»

YENİ VP ŞEFLERİNİN DEVRİMCİ DERLENİŞ'E ZORAKİ AVUKATLIĞI

Yeni VP/ eleştirisinin 3 numaralı bölümünde **«KIMLERLE BİRLİK»** diyerek demagojik saldırılarına devam ederken, Devrimci Derleniş adına bazı sonuçlara varır. Devrimci Derleniş adına sosyalist bazı gruplarla sınır çizgileri çizer. Sanki Devrimci Derleniş'in söyledikleri açık değilmiş gibi; (bizce hiç de istenemiyecek) bir vekilliğe (avukatlığa) soyunur.

Örneğin şöyle denir :

«Devrimci Derleniş'in «tüm devrimciler» den kastı, «iki süper oportünizmin» dışındakiler olsa gerek» (Yeni VP. a.g.y.) Hoppala bu da nereden çıktı. Bizim «iki süper oportünizmi» devrimci grup saymadığımız da nereden çıkarılıyor. Biz tam tersine Usta'nın TIP için dediği gibi bu grupların tabanında **«pınar suyu kadar berrak sosyalistler vardır.»** diyoruz. Ve görev elbette onları Proletarya sosyalizmine kazanmaktır. Düşüncemizin bu olduğunu hiç bir yazıp çizdiğimizden çıkaramışlar ise «Sosyalistler Arası Forum» konuşmasını da mı dinlemediler? Biz orada sosyalistler arası tartışmalara Maocuların da (ilerleme zaten davetliydi) çağrılmasını savunduk. Ama bunu bu gruplarla birlik olabileceğimiz için savunmadık. Yeni VP'nin en büyük yanılgısı buradan geliyor : Onlar, **derleniş** ile **birlik** arasındaki farkı göremiyorlar.

Derleniş (ittifak), grupların Derleniş Komitelerinde bir araya gelmesi, grupların bir taraftan kıyasıya teorik mücadele verirken, bir taraftan da elbirliğiyle Hareketi işçileştirip - köylüleştirmeleridir. Ve bu çalışmalarda kan davaları yerine yoldaşça toleransın (hoşgörünün) hakim kılınmasıdır. Bu süreç içinde «karamukla buğdayı ayırttetmek» olasılaşacak, tüm oportünizmler yenilgiye uğratılarak; Proleter Sosyalist unsurlar Proletarya Partisini Reorganize edeceklerdir.

«Sosyalistler Arası Forum»da da bu konuyu şöyle belirtmiştik :

«Teorik savaş nerede, nasıl yapılır? Oportünizm nasıl, nerede mahkûm edilir, yenilgiye uğratılır? Oportünizm, devrimciler forumunda ve halkın gönlünde yenilir. Yoksa yedi başlı masal ejderhası gibi, her başı kesildikçe yeniden fırlayacaktır. O yüzden çağrıyı yapan arkadaşlara bizim de eleştiri olarak yönelteceğimiz hususlardan biri budur. Yani Maocu grupların da buraya çağırılması ve onların Anti - Marksist siyasetlerinin burada, kitle önünde mahkûm edilmesi, böylece Sol Cepheden tecrit edilmesi gerekir. Onları çağırmamakla yenemeyiz. Oportünizmle aramıza Çin Sedleri örerek oportünizmi mahkûm edemeyiz. Onları her zaman halkın içinde ve devrimciler forumunda yenebiliriz. Onun için böyle bir toplan-

(Devamı Sayfa 14 de)

Sıkıyönetim M

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

İSTANBUL 1. SIKIYÖNETİM MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Sayın Yargıcım,

Adımın karıştığını öğrendiğim 146. madde suçlaması ile görülmekte olan davadan kaçmış olduğum söyleniyor, gerçekte hiçbir mahkemeden kaçmış değilim. Herkesin bildiği gibi, tedavisi **bulunmayan** bir hastalıktan ötürü Türkiye'de iki yıldan beri 13 müdahale ve 4 narkoz altında ameliyat geçirmiştim. Türkiye'de başka hiçbir şeyin yapılamıyacağını anlayınca, son **ümitsiz** bir girişim olarak Türkiye dışı daha ileri teknikli tıp dünyasına **başvurmak** istedim. Ancak yıllardan beri yapılmış bütün pasaport dileklerim neticesiz kaldığından başka bir yolla Türkiye'den ayrılmak zorunda kaldım.

Yaptırdığım çeşitli muayene ve tedaviler sonunda, hastalığımın meş'um ve çabuk gelişimini önleyecek hiçbir tedbirin olmadığını anladım. 70 yıl bu kara toprağın kara öküzü gibi yaşadığım ülkemde gene öyle hesap vererek yatmaya kararlıyım.

Varna kıyılarından kedi miyavlamasıyla yurt hasreti gösterilerine kalkışacak anlayışta ve mizaçta değilim. Geliyorum.

29 Eylül 1971

Saygılarımla
Dr. Hikmet KIVILCIMLI

İSTANBUL 1. SIKIYÖNETİM MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Sayın yargıcım;

Yolda çok ağır bir kanamayla hastahaneye düştüm. Ağır bir ameliyattan sonra kan kaybı kesilmeksizin yatalak oldum. Bu bakımdan mahkeme önüne selametle çıkamazsam, yurttaşlık hakkımın ve görevimin ziyana uğramaması için, şimdilik aşağıdaki ön ifademi kısaca ve yazılı olarak sunuyorum.

Sıkıyönetim 1. mahkemesini usul bakımından aşağıdaki nedenlerle aydınlığa çıkarmak zorundayım.

1 —) Her şey gibi mahkemelerin başlıca görevi olan adalet de zamanla değişmiştir. Ortaçağ adalet Kavrayışını tarihçi Cevdet Paşa iyi tarif etmiştir. Ona göre yargıç (emrini) ile asker aynı derecede **emir kuludurlar.** Farkları şudur ki : asker emrini üst'ünden, yargıç emrini **Kanun**'dan alır. Asker gibi yargıç da aldığı emrini harfi harfine uygulamaktan öteye geçemez. Bu adalet kavrayışı, ortaçağ gibi durgun toplumlar için tartışılmazdı.

Modern Adalet, modern toplumla birlikte çoktan bambaşka bir karakter kazanmıştı. Onu da en iyi tarif eden kimse, dünya ölçüsünde tanınmış hukukçu U. S. Amerika'nın yüksek yargıcı Marren'dir. Ona göre : Yargıcın görevi yalnız kanun maddelerini sertçe, kalıcı hükümler olarak uygulamaktan ibaret değildir. Yargıcın başlıca görevi bir toplumun her an değişken ekonomik, **sosyal temelleri üzerine** çıkmış bulunan kanun ve hukuk normlarını toplum ilerleyişi yönünden yorumlayıp geliştirmektir. Hayatın ilerleyişini sarsıntılara uğratmaksızın şaşmaz adalet eliyle sağlama bağlamaktır.

Modern adaletin ve modern yargıcın bilinçle ve anlayışla çağından sorumlu oluşu Türk ordusunun **tarihcil ilerici gelenekleri** önünde büsbütün daha yüksek bir anlam taşır. O anlamın en canlı örneğini Türk ordusunun ilerici ve demokratik geleneğini temsil ettiği tartışılmaz bir gerçek olan Mustafa Kemal'in ordu gençliği tutumunda verdiği en yakın davranışlarda bulabiliriz.

20. Yüzyıl başlarında Mustafa Kemal Selanik Kaledibi gazinosunda her akşam kafa tütsülerken çevresinde toplanmış bulunan on'larca **genç** subaya hep iktidara geldiği gün vereceği bakanlıkları ve başbakanlıkları dağıtır durdu. Her halde o zaman gizli servisler kafatasçılık doktrinini henüz pek iyi bilmedikleri için, bir tek Abdulhamit hafiyesi çıkarak Mustafa Kemal ve ordu gençliğinin sık sık coşkun taşkınlıklarını bir rejim düşmanlığı, bir komünistlik, bir vatan hainliği diye ispiyonlamamıştı. Siyaset yasağına rağmen ilericiliğe gönül vermiş bulunan o genç subaylar kaynaşmasının ne devlete ne millete bir kötülük veya ihanet getirdiğini de bugün dünyanın asker sivil hiçbir savcısı iddia edebilir mi? Tam tersine Türkiye'de ordu gençliğinin ülkeyi iç ve dış kötülüklerden kurtaracak en sağlıklı tepkisine sembol o taşkın genç subaylar kaynaşması olmuştur. Meşrutiyet öncesi de ordu gençliği kaçakçılığa ve vurgunculuğa kendilerini satacakları yerde, hayatları pahasına vatan ve milletlerinin geleceğini düşünmüşlerdir. Belki o yüzden, Abdülhamit adaleti bile genç subayları rütbeleriyle uzak yerlere tayin etmekten başka düşünceye girişmemişti.

Böyle inkar edilmez büyük vatan ve millet sevgili insan gelenekli bir ordu gençliğine, 20. yüzyıl sonu atom çağında, Türkiye resmen yabancı asker, Amerika üssü durumuna sokulmuşken, düşünmeyi ve okumayı yasak etmek nasıl akla gelebilir?

20. yüzyıl başında yerli düşünürlerimiz pek metodsuz ve sistemsizdirler. Yerli tek tük şairler ise yasaktırlar. Şimdi demokrasi hele 27 Mayıstan beri oldukça gür bir düşünce ve davranış ortamı yarattı.

Sansür ve yasak edilmeksizin çıkmış kitaplar çerçevesinde hayata ilgi duymak ve oradan memleket problemlerini değerlendirmeye çalışmak, ne yazarlar, ne okurlar için nasıl suç sayılabilir? Böyle bir suç icat etmek adaleti daraltmak, herşeyden önce modern adalet olmaktan çıkarmak sayılır. Hele genç subayları bir kaç sivil memurun ökçeleri altında tekmeletip çiğnetmek, askerlik şerefi denilen gücü gericilerin öc aldıkları bir alan yapmak en tehlikeli adaletsizliklere, sarsıntılara yolaçmak olur. Bunun için her yargıç gibi askerlerin de bilimsel ve pratik politika alanında en büyük ve uzun ilgileri, çalışmaları gerekir.

2 —) Askeri mahkeme sivil kişilerin akıl erdiremiyecekleri spesifik askercil kanunlarda yetkili askerler eliyle değerlendirilmek istenen davalara bakar. Üzerime açılan dava siyasi bir suçlamadır. Türkiye'de askerler **yüzyıllardan** beri kanun ve nizamlarla siyasetle ilgilenmekten yasaklandırılmışlardır. Onun için bütün askerlik süreleri boyunca hiç meşgul olmadıkları siyaset konusuyla sayın askerlerin birden bire ilgilendirilmeleri hiç normal değildir.

Tabi asker emir kuludur. Aldığı emirle bu davaya bakmak isteyecektir. Ancak davanın ekonomik ve sosyal temellerinden fışkırmış politika **ayrıntılarını** bütün incelikleriyle bir kaç hafta içinde gözden geçirip bir yargıç vicdanına yüklenen ağırlıkla dengeli ölçülerde ışığa kavuşturması insan üstü bir gayret ister. Askerler de insandırlar. Bu gücü ömür boyu incelemedikleri politikada acele birkaç kitap okumakla elde edemezler. Bu bakımdan adaletin mahkemeden beklediği selamete gölge düşer. Nitekim hazırlanan evrak ve iddianameler bu gibi gölgelerle doludur.

3 —) Askeri mahkemelerin üstünde, alınacak her karar, ister infaz eden isterse iptal eden, bir yüksek adli amirlik vardır. Askeri mahkemelerin spesifik kanunları için bu kurum mantikidir ve gereklidir. **Çünkü** adli amir en yüksek, **tecrübesi ve bilgisi** olan bir kattır. Onun altında velev hakimlik düzeyinde erişmiş te bulunsa, askerliğin inceliklerine adli amir katı kadar derin inmemiş kimseler bulunabilir. Askeri adalet adli amir katındaki askerlik uzmanlarının o çok geniş vukuflarını değerlendirmek istemiştir. Spesifik askeri davalar için bu pek doğru olabilir.

Siyasi davalarda ayni mantıkla adli amirin etken olma ihtimali ise, adaletten beklenen her türlü tarafsız davranış olanağını temelinden yok edebilir. Adli amir gerçi Türk ordusu gibi kurulduğu günden beri kendine göre demokratik ve ilerici gelenekleri bulunan bir tarihcil gücün havası içinde bulunmak gerekir. Ancak özellikle son çeyrek yüzyılın Türkiye ekonomi ve politikasında yer eden gelişme adli amirlere yurt çapında etken ekonomi ve politika esintilerine karşı olağanüstü uyarlık kazandırmıştır. Daha önce DP. ve AP. deneylerinde beliren bu olay özellikle en son sıkıyönetimi gerektiren olaylarla bir daha açığa vurmuştur. Orneğin son olaylara başlıca neden, ilerici gelenekli Türk ordusunun 27 Mayıs gelenekleri aynı **Türk ordusuna** yok ettirilmek istenebilmektedir. Olaylar böylece ustaca tahrif edici mecralardan geçirilmiştir ki bugün Türk askeri mahkemesi Türk ordusunun 27 Mayıs eğilimini tasviye etmek görevine itilmek istenmiştir.

Bu şartlar altında askeri mahkeminin vereceği her kararı istediği biçimde değiştirebilmeye yetkili bir adli amirlik müessesesi Türkiye'nin en olumlu gerekçelerine ve bu arada askeri mahkemelerin tarafsızlığına gölge düşürür.

4 —) Bunun dışında, Türkiye'nin bir avuç tahakküm hasretlisi parababalarına sözcülük eden politika babaları son sıkıyönetim kanunu ile askeri mahkemelerin tarafsızlık eğilimlerine en **büyük darbeyi** indirmiştir. Mülkün temeli sayılan Adaletle modern dünyanın hiçbir ülkesinde tartışılamayan bir madde vardır : **Hiçbir kanun makabline şumüllü** olamaz. Yani her kanun ancak yürürlükte olduğu süre içinde suç tasrih etmişse dava açılabilir.

Askeri Sıkıyönetim Mahkemelerini göreve çağıran kanun tamamen keyfi bir taktirle **hangi fiillerin sıkıyönetimi** gerektiren nedenlere

...hkemesine Mektuplar

bağlı olacağı gibi ağır ve sınırsız bir sorumluluğu askeri yargıçların boyunları üstüne atmış bulunmaktadır. Anayasa Mahkemesinin bu açıdanson kerteye dek ikircikli sarahatsız ve tehlikeli olan bu kanun maddesi hükmünü bozması için yüksek mahkemenizin başvurma yetkisi anayasa hükmüyle yerden göğe kadar vardır.

5 —) Her şeyden önce adalet ve kanun ruhuna ve anayasaya aykırı bulunan hükmün uygulanmasına gelince, burada tradeji korkunç ve ağlanacak duruma kardırılmıştır. Şöyle ki : sıkıyönetimi gerektiren olaylarla ilgili nedenler hangileridir? Sorusuna bu güne dek askeri savcıların verdikleri karşılık ve yankılar, son bir kaç hafta içinde birkaç sinirli gencin adam kaçırmak, banka soymak gibi girişimleriyle sulandırılıp gözden kaçırılmıştır.

Büyük Türk gençliği içinde sayıları birkaç kişiyi geçmeyen o sinirli gençleri sonu umutsuzca, yanlış ve yenilgin hareketlere kimler zorlamışlardır? Askeri mahkeme asıl bunu arayacakken, savcılar yerli yabancı gizli ajanların tertipleyip abarttıkları olaylara bula bula benim hiçbir suç teşkil etmeyen birkaç bilimcil kitap ve yazılarımı göstermeye kalkışabilmişlerdir. Oysa gençliği haklı isyana basamak basamak sürüklemiş olan olaylar daha dün denecek kadar yakın zamanda geçmişlerdir.

Türkiye gençliği yabancı parababalarının Türkiye'yi önce ekonomik sömürge, sonra politik ve askercil üs yapışları önünde protesto olarak yabancı sembolü saydıkları 6. filoya karşı dünyanın her uygar ülkesinde, hatta Amerikanın kendisinde hergün yapıldığı görülen gösterilerde bulunmuştur. Buna karşı, Türk ordusunun getirdiği 27 Mayıs ortamının her demokratik hak ve görevini kanla bastırmak isteyen yerli ve yabancı parababaları ne yaptılar? Aramco gibi petrol şirkentlerinin Medine-i münevver hatiplerine yazdırdıkları rüya beyannameleri ile Türkiye'de her aç, işsiz ve kolay satın alınabilir birkaç zavallı gerici elemanları azdırarak gizli ordular halinde örgütlediler. Sabah namazlarında bindirilmiş silahlı yobaz kafilelerini yüksek okul yurtları üzerine sistemli baskın ve tecavüzlere yönelttiler. Iktidar polis gücü ile açıktan açığa desteklediği bu aylıklı yobaz kafilesini Tophane önünde yatan 6. filoya karşı namaz kıldırtarak Taksim meydanında KANLI PAZARLARI sahneye koydu. Bu sahnelerden polisin copla, yobazın bıçakla insan öldürdükleri gazete fotoğraflarına kadar sıçradı. Ondan sonra aylardır süren, en büyük şehir alanlarında eli tabancalı kişiler bir avcının bir kuşu vuramıyacağı kadar serinkanlılıkla, demokrasi isteyen ilerici gençleri herkesin gözleri önünde kurşunlayıp polis ciplerine bindirdiler ve kaçtılar, böylece bir, beş, on değil 130'u aşkın ilerici yüksek öğrenim ve işçi - köylü gencine kıyıldı.

İlerici Türk ordusunun içinden çıkmış sayın askeri yargıçlar : Böyle bir kıyım ve katliam önünde siz genç olup kalsaydınız ne yapardınız? Gençler sizin yapmak zorunda kaldıklarınızdan başka bir şey yapmış sayılabilirler mi? Üstelik onlar henüz 20 sini doldurmamış bilgili ve coşkun çocuklardır. Olayların sadece kendi canlarına kıymakla kalmadığını, mukaddes bildikleri Türkiye'nin her varlığının açıkça tehdit edildiğini görebilmişlerdir. Onlar çoğunlukla asker olmadıkları için siyaset yasağının içinde gözü kapalı kimseler değillerdi. İster istemez gerek yabancı yani emperyalizm sömürgesi ve üssü yapılmak istenen yurtlarını, gerek kendi canlarını savunmak kaygusuna düştüler.

İşte sıkıyönetimin ilanını asıl eylemler burada ve böyle başlatmıştır. Hangi sıkıyönetim mahkemesi, bugün KANLI PAZAR katillerinin veya adam vurduktan sonra iktidarca terfi ettirilerek büyük yolluklarla yabancı ülkelere gezmeye gönderilen kişiler üzerine en ufak bir tahkikat sürdürmektedirler? Yok öyle bir şey.

Denizci genç subaylar kıyımını belki yürekleriniz yanarak yargılıyorsunuz. Bu gençlerin ilk gericiliğe yaptıkları protestolar ise her halde dava dosyasında örtbas edilemiyeceği gibi yobazların, genç ilericileri öldürmesine karşı manevi bir isyan biçiminde patlak vermişti. Gençlerin bunda haksız olduğunu hiç bir asker söyleyemez. Çünkü öldürülen gençlerin bir çoğu asker evladıydılar. Ben bir binbaşının büyük oğlunu güpe gündüz meydanda öldüren yobazların ardından küçük oğluna ve kendisine de kurşun yağdırdıklarını biliyorum. Ordudan gelmiş sizler böyle bir olay karşısında kalsanız ne yapabilirsiniz?

Eğer asker olarak siyasetle uğraşmaktan yasaklanmış bulunmasaydınız şu iki sonuç kendiliğinden belirirdi.

a —) Önünüzde idam cezaları istenerek yargılananlar gerçekte en basit bir demokratik ülkede asker sivil her yurttaşın kullandıkları insanlık hakları üzerinde biraz heyecanla tartışmaktan ve kaynaşmaktan öteye geçmemişlerdir. Böyle bir durum ise Türk ordusuna bizzat Mustafa Kemallerin, İsmet Beylerin genç subaylık günlerinde harıl harıl katılmış oldukları hareketlerden başka anlam taşımamaktadır. Birkaç kuşak sonra gelen Türk ordusunun devrimci geleneğini benimsemiş genç askerlerin Mustafa Kemal ve İnönü geleneğini yaşamaları nasıl kınanabilir? Ve hele öldürücü sayılabilir.

b) Problem ülkenin yakın sosyal ve politik tarihini gereği gibi izlemiş bulunan askeri yargıçlar önüne çıksaydı, bu yargıçların Kemalist oldukları ölçüde problemi en güvenilir çözümlere ulaştırabilmeleri beklenirdi. Ancak siyaset yasağı askeri yargıçları ister istemez Türkiye politika tarihinin tam bilinçli davranışı dışında bıraktığından, onlar da önlerine getirilen ender me çatma basit olayları parça parça değerlendirmek zorunda kalıyorlar. Bu parçalar arasında biraz dikkat edilirse ortak ilişki olarak ne görülüyor? **Her şeyden önce gençler arasına sokulmuş yerli yabancı gizli ajanların zorla teyelledikleri provokasyonlar görülüyor.** Ve gençler göz göre göre bu provokasyonlara kurban ediliyor. Yazık değil mi? Günahı insan alnına yazanın da günahı işlediği için aynı insanı cehennemde yakanın da Allah olduğu gibi. Ajanlar perde arkasından gençleri günah işlemeye zorla itiyorlar, sonra bu günahların cezasını askeri mahkemeye verdirmeğe kalkışıyorlar. Eğer askerlerin siyasetle uğraşması yasak edilmemiş olsaydı, bu türlü türlü provokasyonların siyasi anlamı askeri mahkemelerce de çarçabuk aydınlığa çıkarılıp bir çok masumun yanması yıkılması önlenirdi. Böylelikle sayın savcılık katı, siyasi ve adli provakasyon zincirinin binbir halkası yılan gibi davanın her yanını kaplamışken, onu unutup gençleri her ne pahasına olursa olsun suçlamak için hayati bir «KOMÜNIST CANAVAR» diye Dr. Hikmet Kıvılcımlı'yı icat etmek ve mahkeme dosyasına sokmak zorunda kalmazdı.

Askeri mahkemeler ve mahkemenin makabline şumüllü bir kanun dahi bütünüyle değil tek yanlı olarak ele almak, zorunda bırakılmıştır. Yani ilerici ve demokrat gençler arasında terör yaratmakla kalmış ve yerli yabancı parababalarının gözdeleri olan gerici satılık yobazların onlarca insan öldürmek gibi bağnaz canavarlıklarını bile görmemezlikten gelmiştir. Adalet böylesine tek yanlı uygulanabilir mi? Yüzbinlerce genç kendi canlarına kıyıldığını; bu olay karşısında devletin bir şey yapmak şöyle dursun, suçlulara arka çıktığını görünce haklı bir isyanla nefis savunmasına başvurmak durumuyla karşılaşıyor. Bu yüzlerce tecrübesiz insan arasına yabancı casus örgütlerinin ve yerli yabancı parababalarının nasıl onlarca, yüzlerce provokatör (kışkırtıcı) ajan soktuğu her halde bütün tertiplere rağmen yüksek askeri mahkeme celselerine dek yankı verecektir. Bu kadar acı bunalım ve kışkırtmalar ortasında birkaç sinirli gencin adam kaçırma ve banka soyma olaylarına dek sürüklenmiş bulunmaları acı bir gerçektir.

Bu çocukların elinde belirli maksatlarla belirli ajanların dışardan getirip tercüme ettirerek verdikleri üç beş kitabın da nasıl yangın çıkaracağı da kendiliğinden anlaşılmıştır.

Şimdi bu yangından tutuşmuş üç beş sinirli genç mi suçludur, yoksa onları aylardan beri sürek avına uğratıp bu yangının içine sıkıştırıp atan tertipçiler ve provakatörler mi?

Kanımca askeri mahkeme bu ağlanacak durumda o gibi siyasi davaları tahrik edenlere alet olmamalıdır. Tanzimattan beri her ileri hareketi, Hürriyeti, Birinci Kuvayi Milliyeciliği, 27 Mayıs Devrimini başarıya götüren bir ordunun yargıçlarına bu yaraşmaz.

Yüksek mahkemenizin teker teker her üyesi Türk ordusunun bir emirle canını fedaya hazır yiğit kişileridir. Bu kişilere elbette saygım ve güvencim vardır. Ama siyaset babalarının kurdukları cehennem tuzağı içinde kendilerinin yüksek bildikleri Türkiye politikası davalarında yetkili ve yeterli olabileceklerine güvenemem.

Yukarıdaki nedenlerle yüksek askeri mahkemenizin bu davada güven talebi yerinde olamaz. Öylesine aksak, hukuk dışı, adalet ötesi uygulamalara, mahkemenizin girişemiyeceğini bu bakımdan kendi kendisini reddetmesini saygılarımla dilerim. 2.10.1971

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

Parti Bayrağı ve Şefalet Devrimciliği

Parti Bayrağının 8. sayısında «1971 Sol Hareketi THKO ve Gelişmesi» başlıklı bir yazı yayınladı. Parti Bayrağıyla »Türkiye Sınıflar Mevzilenmesi», «Parti» v.b. konularda özel bir polemiğe henüz başlayamadık. Ancak 8. sayıdaki bu yazıdan sonra susamazdık. Az buçuk devrimci ahlak sahibi herkesin görev sayması gereken, «küfüre cevap» zorunlu oldu.

Söz konusu derginin 11. sayfa, son paragrafı şöyle başlar : «Yine bu dönemde PDA şefleri, M. Belliye karşı Hikmet Kıvılcımlı'nın kanatları altına sığındılar ve **kırk yıllık revizyonist aynı zamanda da adi bir cuntacı** olan bu adamı..» Ilk okuyuşta insan öfkeleniyor. Tüm ömrünü Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesine adamış, onlarca yıl hapis yatmış, işkence görmüş, yüzlerce ölmez teorik eser bırakmış, «Tarih Tezi» ile Marksizm - Leninizm'in önündeki molozları kaldırıp atmış bir devrimci, bir örnek insan, üçü - beşi biraraya gelince kendini adam sayan, adım başı manda tezeği gibi «devrimci» pislikleri döken zavallılarca küfr edilerek aşağılanmak isteniyor... Güya 1971 hareketinin teorik değerlendirmesinin yapıldığı bir yazıda böyle bir dilin kullanılması, devrimcilik adına namussuzluk yapmanın, lümpen ağzıyla küfür etmenin Türkiye'de hala nasıl geçer akçe olabildiğini gösteriyor. Ve bu yazı binlerce kişi tarafından okunuyor. «Parti Bayrağı» denen Sefalet Devrimcisi yayın organı, birçok devrimci tarafından «Teorik Merkez», «Parti Yayın Organı» olarak tanınıyor. Parti Bayrağının devrimcilik perdesi arkasında bu denli ahlaksızlaşabilmesi mi, binlerce kişinin bu tür ağızlar kullanan bir dergiyi «Parti Teorik Yayın Organı» olarak görmesi mi daha acıklı orasını bilemedik. Bu ara, derginin yazıyı «bir örgütün yayın organı»'ndan aktardığı, kendisinin yazmadığı itiraz gerekçesi olmamalı.. Her ikisinin de hangi kumaştan kesme olduklarını biliriz.. Legalite meselesi de var olduğundan biz Parti Bayrağını direkt muhatap alıyoruz.

Ilk okuyuşta insan öfkeleniyor.. Ancak biraz daha düşününce kızgınlığın yerini kaçınılmazca acıma duygusu alıyor. Parti Bayrağı'nın sekiz sayıdır karalayıp durduğu, hele söz konusu «1971 Sol Hareketi THKO ve Gelişmesi» başlıklı yazının tamamı gözden geçirilirse Sefalet Devrimciliğinin ne olduğu görülür.. Bu denli sefaletin içinden küfür de çıkmış, çok görülmez beyciklere...

Türkiye'nin sayısı 20 30'u bulan «Proletarya Parti» lerinden biri de Parti Bayrağı... Kendisinin parti olduğuna militanlarını inandırabilmesi için de önüne geleni, ardından geçeni katır çifteleriyle tepmesi, kendi dışında herkesi ve herşeyi çamura bulaması gerekiyor.. Öteki «Proletarya Parti»leri veya «Partileşme Sürecindeki Yayın Organ»ları gibi..

Otorite Megalomanyaklığının doğal sonucudur bu. Eğer bir kişi veya grup, kendini dev aynasında, olduğundan kat kat büyük, «her şeye kadir» görüyorsa bu bir ruh hastalığıdır.. Tıpta buna «Megalomanyak»lık denir. Adı üstünde bir çeşit manyaklıktır. Ve Türkiye'de, gruplar anarşisi ortamında «çete», «grup», «yuvar»'lığına rağmen kendini «PROLETARYA PARTISI» veya «PARTILEŞME SURECINDEKİ YAYIN ORGANI» (Sözünü ettiğimiz tek başına partileşmedir, yoksa elbet yayın organı örgütlenmeyi, partiyi hedef almalıdır) gören tüm grupların burnundan kıl koparttırmaz şefleri az veya çok bu hastalıktan muztariptirler. Işte o otorite megalomanisidir ki, sağı solu toz dumana katıp hangi gruptan olursa olsun faşizme karşı yiğitçe savaşan militanların ak koyunla kara koyunu seçebilmelerini engelleyebilmektedir.

«PDA şefleri, M. Belli'ye karşı Hikmet Kıvılcımlı'nın kanatları altına» sığınmışlar (Adıgeçen yazı). PDA şeflerinin kanat altına sığınacak garip civcivler olmadığını Türkiye sosyalist ortamına ilk duyuran Dr. Hikmet Kıvılcımlı'dir. Siz aklı evvel Parti Bayrağı şefleri şurda burda Doğu Perinçek'in vesayeti altında «Maoculuk» talim ederken, Dr. Hikmet Kıvılcımlı taa 1970'lerde «PDA=CIA Sosyalizmi» diyordu. Ve Hikmet Kıvılcımlı'nın öğrencileri kesiksiz sekiz yıldır CIA sosyalizmine karşı mücadeleyi sürdürüyorlar. Doğu Perinçek 10 yıldır CIA sosyalizmini başarıyla yürütüyor. Onun ÇKP'den ithal ettiği «Sosyal Emperyalizm» yeldeğirmenine karşı savaşında Şanzo Panço rolünü yıllardır siz oynuyorsunuz. (Don Kişot, nasıl Doğu Perinçek'ten yüzbin kat namuslu, ardniyetsiz bir şövalyeyse, sizde Şanzo Pançodan yüzbin kat ahlaksızsınız - o iki roman kahramanını tenzih ederiz) CIA sosyalizminin korosuna sizler 1974'lerden sonra değişik tonlarda katıldınız. Halkın Sülalesi diye adlandırdı devrimci ortam sizleri. (Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği, Halkın gücü v.b.) Uzun süre ÇKP dalkavukluğu yaptınız. Ama baktınız ki Doğu Perinçek hinoğluhin'i bu işi en iyi kıvırıyor, birer ikişer alacak militanları altınızdan, o zaman «Üç Dünya Teorisi» bahanesiyle bir kaşık suda fırtınalar kopardınız. Sanki daha önce yoktu «üç dünya» saçmalığı... PDA'yı karşı devrimci ilan ettiniz. Arnavutluk Emek Partisine, Enver Hoca'ya kul yazdınız kendinizi.. Ama bu arada PDA'da epeyce militanı «yelle yuf» etti gitti.

Ve şimdi Parti Bayrağının «Proletarya Partisi» hezeyanlı megaloman kalemşorları olarak hemen tüm zamanınızı PDA'ya karşı mücadeleye harcıyorsunuz ve PDA'yı «adi cuntacı Hikmet Kıvılcımlı'nın kanatları altına» sığınmakla suçluyorsunuz.. Siz de iyi bilirsiniz PDA anatomisini CIA Sosyalizmi olarak H. Kıvılcımlı yazdı. Siz yıllarca dibini koklayarak yön tayin ettiğiniz PDA'yı tam Dr. dan 10 yıl sonra «karşı devrimci» ilan ediyorsunuz. Ne yaman diyalektik bu değil mi?

Hemen her grup (Hareketi 1971'de başlatanlar dışında) Türkiye sosyalist hareketi geçmişinden çokça duyulmuş bir adı kendine önder seçiyor. Bir çeşit «gelenek» bu. Elbette isim seçilirken en önemli özellik «daha önce bulunamamış» olması oluyor. Geçmiş hareketi bir ölçüde tek başına temsil edebilmiş, tüm pratik ve teorik kavgayı zaman zaman tek başına omuzlamak durumunda kalmış, yüzlerce teorik eser bırakmış Dr. Hikmet Kıvılcımlıyı geç bir kalem, ona burjuva, küçükburjuva megalomanları pek rağbet etmez, edemezler. (Şimdilerde Dr. H. Kıvılcımlıya bezirganca sahip çıkmalarda yok değil, yeni V.P. bu işin şampiyonluğunu yapıyor.) Şefik Hüsnü'ye de PDA «sahiplenmiş». Parti Bayrağı da isimlerden bir isim beğeniyor ve önderini buluyor : Mustafa Suphi...

Mustafa Suphi, boğularak öldürülmüş bir devrimci. Anısına saygı duyarız. Ama onu, «Usta», «Sosyalist Hareketimizin Önderi» olarak tanıtmak, Mustafa Suphi'ye saygının değil Türkiye devrimcilerine saygısızlığın ifadesi olur. Kimdir M. Suphi? Sovyetlerden «Yeşil Ordu» getirerek Türkiye'ye devrim ithal etme gayretinde, sosyalizmin, «yığın», «örgüt» işi olduğunu yeterince bilince çıkaramamış düşünce ve davranışına geçirememiş bir devrimcidir. Şimdi Sovyetlerde «Sosyal Emperyalist» oldu.. Mustafa Suphi'nin izleyicisi Parti Bayarağı «Yeşil Ordu«yu nereden getirecek bilemiyoruz... Hani Arnavutlukta pek yakın değil ya Türkiye'ye...

Yazının her cümlesi, her satırı sayfalarla eleştirilmesi gereken zırvalamalarla dolu. Daha geniş değerlendirebilmek için şu anda zamanımız da yerimiz de uygun değil. Ancak Sefalet Devrimciliği yapan, devrimcilikle lümpen ağzı konuşmayı birbirine karıştıran Parti Bayrağı kalemşorlarına megaloman hezeyanlarını tedavi ettirtmek için bir ruh doktoruna başvurmalarını tavsiye ederiz. Sakın yanlış anlaşılıp hakaret ettiğimiz sanılmasın. Nezle, grip veya zatürre gibi «otorite megalomanisi» de bir hastalıktır. Ama bir ruh hastalığıdır. Tamamen tedavisi için sosyal devrim, geçici rahatlama için de hekime başvurmak gerekir...

Bu arada Halkın Kurtuluşu saflarında yer alan arkadaşların dikkatini de çekeceğiz. Biz Devrimci Derlenişçiler, tüm Türkiye Sosyalistleri gibi sizi de yoldaş olarak görüyoruz, megaloman Parti Bayrağı kalemşorlarıyla aynı kefeye koyamayız sizleri.. Ve sizler bu olaydan bir ders çıkarmak zorundasınız. Devrimciler arasında küfür'ün yeri yoktur. «Zart - zurta paydos» demeliyiz. Teorik savaş Hareketin işçileştirilip köylüleştirilmesi metodu ile, Uyanış - Birleşi - Derleniş yolunu tüm Türkiye'li devrimciler olarak aşmak zorundayız. Proletarya Partisi hepimizin eseri olacaktır. Bir grubun kendini parti görme hastalığına taviz yeter artık.

«Devrimci Yol»un (III) Çıkmaz Yolu

ÇAYAN'IN DEVRİM ANLAYIŞI — BİZ KİME BENZERİZ?

M. Çayan'ın devrim anlayışı Maoizm+Chezm'in bir karmasıdır. Türkiye şartlarıyla benzerliği olmayan ülkelerde izlenen devrim stratejisi, Mahir tarafından karma haline getirilmiş ve Türkiye için eklektik bir devrim stratejisi ortaya çıkarılmıştır. Aslında Mahir, Maoizm, Chezm gibi ayrımların yapay olduğunu, çağımızda «geri bıraktırılmış ülkelerde, proletaryanın ideolojik öncülüğünde, temel güç köylülüğün kırlardan şehirleri fethi şeklindeki halk savaşıyla» devrimin mümkün olabileceğini söylemektedir. Fakat, sonuçta vardığı yer, Çin ve Küba devrimlerinin derslerini eklektik bir şekilde birleştirmekten başka bir şey değildir.

Çayan, devrim stratejisinde Maonun «temel güç köylülüğün kırlardan şehirleri fethi», vuruş anı olarak ta (Küba devrimini yanlış tahlil edenlerce ortaya atılan) bir gerilla çekirdeğinin oluşturulması anını seçti. Bu arada elinden geldiğince her ki devrim modelini de kendince revize etti.

Mao, halk savaşında proletarya öncülüğünden söz ederken, genellikle kastettiği «ideolojik öncülük» değildir. Mahir, proletaryaya ideolojik öncülüğü yeterli gördü. «Bizim gibi halk savaşının zorunlu bir durak olduğu ülkelerin devrimci mücadelesinde köylüler temel güçtür, proletarya önder güçtür ve proletaryanın öncülüğünün niteliği ideolojiktir» M. Çayan a.g.e. s: 218)...

Proletaryanın ideolojik öncülüğü nasıl olacak? Partiyle.. «Başarılı olmak için ayaklanmada, gizli tertiplere, bir partiye güvenmeyip ileri sınıfa güvenmeli» (Lenin) sözü nerede kaldı?

Burada, Maonun Çin devrimindeki başarısını karalamaya, Çin devriminin orjinal gerçekliklerini ve uluslararası pratikte göze batırdığı yeni değerleri yok saymaya niyetimiz yok ve olamaz.

«MAO'CULAR», ne zorlu bozguncuların, ne kolay başarılı, sözde devrimci avantüryelerin palavralarına ve pozlarına aldanmadılar. Teslim olmak ölümden kötüydü. O tartışılamazdı. (Emperyalizm+ Feodalizm+ Kompradorculuk) ile savaşı çocuk oyuncağı sananları da olaylar'n eli ve dili ile itelediler.

«Başka ülkelerde sosyal devrim nasıl başarıya ulaşmıştır? Proletaryanın yoğun bulunduğu büyük şehir adlı merkezlerden yola çıkıp köylere doğru gelişmekte. E, Çinde Emperyalizmin kahredici teknik üstünlüğü, şehirleri düşmanın en güçlü bulunduğu yerler haline getirmişti. Devrimi şehirlerde intihar ettirmek mi, yoksa köylerde yaşatmak mı olası idi?»

«Strateji olayların kaçınılmaz itişiyle ve kesince bu oldu. Böyle bir düşünce ve davranışın nice «derin sosyalist bilgin» kafaları sersemlettiği ve Maoculara nasıl «Sosyalizmin bilimi» ve «Komünizmin başarılı deneyi» adına, ne yaylım ateşler açtırdığı örnekleriyle anılabilir.»

«Çin Devrimi Stratejisi, Dergilerde yahut kürsülerde, elde Kızıl Kaplı Kitap, tartışılarak doğmadı. Hatta uzun bir süre hangi kişilerin ve hangi örgütlerin yaratığı olduğu üzerinde bile durulmadı. Dağ başında, elde silah, bozula düzüle savaşılarak o stratejinin doğrultusuna ve doğruluğuna erişildi. Devrim içinde bilince çıkarıldı.»

«Varılan ve bilince çıkarılan Çin stratejı planı, artık Rusyadaki klasik streteji formülünü dört yerinden çatlatıp genişletti. İçine bir yığın canlı elemanlar kattı.» Dr. H. Kıvılcımlı, Halk Savaşının Planları, Derleniş Yay., s: 202, 203.

Burada, yalnızca Çin şartlarıyla Türkiye şartlarının benzemez yanlarını göze batırmak istiyoruz. Çin devriminin başarısını alkışlamamak namussuzluk olur. Ama Çinde olsun, Türkiyede olsun, birisi kalkıp da Çin Devrim Stratejisini, tüm sömürge, yarı-sömürge ülkeler için biçilmiş kaftan, hazır reçete diye sunarsa orada durmak gerekir.

ÇİN NERE?, TÜRKİYE NERE?

Çin, 1894 yılından başlayarak üstüste iç savaşlarla, biri gidip diğeri gelen emperyalist işgallerle yoğrulmuş bir ülkedir. 1894,de başlayan anti-feodal ayaklanmalarla silahı omuzlayan Çin köylüsü 60 yıla yakın durmak, dinlenmek nedir bilmeyen savaşlarla yoğruldu. Bu arada Çinde, 1. Milli Kurtuluş Savaşı sonrası Türkiyede oluşan yerli Finans-Kapital yapısının bir türlü kurulmayışı (Çinin ekonomik determenizmi sonucu), Fransız ve Japon ajanı komprador burjuvazinin sürekli vatan-millet satıcısı rolü, kimi zaman devrime yüz çevirmekle beraber devrimde yedek güçlük yapan bir milli burjuvazinin varlığı önemli bir etkendir. Milli Burjuvazinin, ülke üretiminde hakim olamayışı, Çinde sanayinin gelişmesini sürekli köstekledi. Çin proleteryası, devrim sonrasına kadar nicelik ve nitelik olarak cılız kaldı. Buna rağmen Mao, devrimin,, proletaryanın yalnızca ideolojik değil aynı zamanda örgütsel öncülüğünde başarıya ulaşabileceğini vurgulamaktan geri durmadı.

«Proletarya, partisi aracılığıyla, ülkedeki bütün devrimci sınıfların siyasi liderliğini nasıl yapacaktır?»

«...proletarya ve özellikle onun partisi, bu özel hedeflere varılırken göstereceği sonsuz gayret ve bağlılığıyla, bütün ulus, bu (özel hedefler) uğrunda eyleme girdiği zaman, herkese örnek olmalıdır (Yani fiilen devrime önderlik etmelidir-Dev. Derleniş).» Mao Tse Tung, Emperyalizmle Mücadele, s: 144.

Çinde, devrim öncesi dönemde sanayiinin gelişme düzeyi ve bu arada proletaryanın nicel varlığı 1970'lerin Türkiyesi ile karşılaştırılırsa arada büyük farklılık olduğu hemen görülür. Çin ekonomik bakımdan (kapitalistleşme bakımından) çok çok daha geri olduğu için Çin proletaryası sayıca çok azdı. Örneğin 1926 da «Çinde modern sanayi proletaryası, aşağı yukarı 2 milyon civarındadır. (MAO, Teori ve Pratik, s: 135). Yine, Çinde halk devrimi zafere ulaştığında, köylülük toplam nüfusun, % 80'inden fazlasını oluştururken, sanayi işçilerinin bütün nüfus içindeki payının % 0.5'ten ibaret olduğunu görürüz. Oysa 1970'lerde Türkiye Sanayi Proletaryasının nicel varlığının (genel nüfusa oranla) Çindekinden kat kat fazla olduğunu kolayca hesaplayabiliriz. «Türkiyede bugün, artık hepimizin bildiği burjuva itatistiklerinin koyduğu (1965 istatistiğinde): Üç milyon küsur gündelikçi insan var. Bunun bir milyonu, kapıkulu, memur, falan filan taifesi diyelim. İki milyon üretimde çalışan işçi sınıfımız var. Bu kadar muazzam bir sınıf. Ve bu sınıf, hiç değilse son yıllarda, burjuvazinin Finans-Kapital zümresinin o tahammül edilmez baskısı ve tahakkümü altında, artık her an, her saat her fabrikada, her işletme yerinde sınıf savaşına girmiş..» (Dr, H. Kıvılcımlı, Durum Yargılaması adlı konferans, 1971.)

Nitekim Türkiye işçi sınıfı, kendiliğinden gelme, örgütsüz, hatta gangster sendikalarda tutsak bile olsa, bir 15-16 Haziranla, Finans oligarşisinin saltanatını sallandıracak güçte eylem koyabileceğini göstermişti. Arçelik, Kavel v.b. üstüste direnişlerle, Türkiye işçi sınıfı «ben varım, Türkiye şehri, Çin şehri değildir» diyordu. Ama görmek isteyen gözlere...

Çin devrimi, açık işgal altındaki bir ülkede, (yukarda belirttiğimiz gibi proletaryanın cılız olduğu şartlarda) proletarya öncülüğünde, köylü yığınlarını temel güç olarak, Milli Burjuvazinin, orta ve küçük toprak sahiplerinin, dirençten yana büyük toprak sahiplerinin yedekliğiyle başarılmış bir devrimdir. Emperyalist açık işgale karşı bir halk ayaklanmasıdır:

«Mao Tse-Tung yoldaşın bu soruya verdiği cevap açıktır. O demektedir ki : Çin halkı uzun araştırma ve incelemelerden sonra, emperyalistlerin ve uşaklarının ellerinde kasap bıçaklarıyla cana kıymaya çıktıklarını keşfetmiştir. Halk sonunda bunu anlamış ve onlara karşı aynı biçimde davranmak zorunda kalmıştır. Buna, «Mukabele-i Bilmisil denir» (Lin Piao, Mao Tse-Tung yoldaşın Halk Savaşı Teorisinin Uluslararası Önemi.)

Ve bu şartlar halinde dahi, Mahirin savunduğu sol devrimci anlayış Mao tarafından sürekli yerilmiştir. 1927 de devrimcilerin yenilgisini izleyen kısa bir dönem içinde, Çan Kay Şek'in ihanetinden sonra, Komünist Partinin saflarında «sol serüvencilik» eğilimi belirdi. Çin Devrimine bir «sürekli devrim» gözüyle bakılmaya başlandı. Çindeki devrimci ortama da «sürekli ayaklanma» gözüyle bakılıyordu. Düzenli bir geri çekilme örgütlemekten kaçınan serüvenciler, parti üyelerinin küçük bir kısmı ile küçük bir kitleye dayanıyorlardı. Ülkenin dört bir yanında ayaklanma çıkarma teşebbüslerine girişerek hata ettiler. Tabi, bir başarı elde edemediler. 1928 de sönen bu serüvencilik akımının hala bazı kalıntılarına rastlanıyor - (W. Pomeroy, Marksizmde Gerilla Savaşı, S : 206.)

Mao bu dönemde şöyle diyordu : «Öznel ve nesnel şartları dikkate almamak, devrimci aceleciliğe kapılmak, astlarıyla uğraşmak zahmetinden nefret etmek, kitle çalışmalarından kaçmak ve sadece büyük işler peşinde koşacak hayaller içinde yüzmek. Bu da olsa olsa serüven merakının bir kalıntısıdır.» (Mao : Salt Askeri Görüş Açısı Üzerine, a.g.e., S : 205-206.)

Mahir ne yapıyor? Leninizmin Emperyalizm anlayışını altüst ede ede bir «gizli işgal» tespit ediyor. Elinde Çindeki serüvencilerinki gibi silahlı kitleler de yok, ama mangalda kül bırakmıyor.. «Evrim-Devrim içiçe», «asgari örgütlenme» (öncü gerilla gurubu) sağlanır sağlanmaz silahlı mücadele diyor...

(Devamı Arka Sayfada)

MAHİRDE EKLEKTİSİZMİN İKİ YANI

Mahirin KD, 2, 3 de somutlaşan devrim anlayışı için, Çin ve Küba devrimlerinin eklektikçe, eleştirici gözden ırak bir karmasıdır demiştik. Çin devriminin orijinal yanlarını ve devrim öncesi Çin toplumunu kısaca değerlendirerek bu eklektik görüşe ilk vuruşu yapmış olduk. Küba orijinalintesini yakından görmeden önce Mahir'in devrim stratejisini kurarken Çin ve Kübayı nasıl «kullandığını», strateji kavramına dönerek analiz etmeye çalışalım.

«STRATEJİ NEDİR?

Strateji denince bellibaşlı iki şey akla gelir :

1. Özgücün «Başlıca vuruşunun yönünü belirlendirmek»,

2. «Dolayısıyla da bir aşama sırasında vurucu güçlere yerlerini aldırışı (disposition'u) düzenlemektir»

Daha bu tanımlama yapılırken, stratejinin şu iki ana elemanı ortaya çıkar : 1 - YÖN, 2 - GÜÇLER. Sonra bu iki ana eleman içindeki özel ayrı bölümler gözönüne getirilir.

Stratejide YÖN'e daha duruca VURUŞ YÖNÜ denilir. Vuruş yönünde iki karakter açıklanır :

a) Genel olarak VURUŞ AMACI,

b) Özel olarak BAŞLICA VURUŞ.

Stratejinin güçler ana elemanı da GÜÇLERİN YERALIŞI adı ile anılır. Güçlerin yeralışını anlamak için iki küme şey açıklanır :

a) Güçlerin kendileri 1 - ÖZ GÜÇLER, 2 - YEDEK GÜÇLER belirtilir,

b) GÜÇLERİN YERALIŞI : Özellikle özgüçlerin yedek güçlerle ve birbirleriyle karşılıklı ilişkileri, etki, tepkileri belirtilir.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Halk Savaşının Planları, Derleniş Yay., S : 128.)

Çin Devrim Stratejisi bu öğretici ayrım ışığında incelenirse, emperyalist açık işgal altında, komprador burjuvazi aracılığıyla emperyalizme peşkeş çekilmiş, gelişkin bir sanayi proletaryasının olmadığı, 1910 yıllarından beri feodalizme karşı silahlı mücadele veren köylülüğün, nüfusun % 80'ini teşkil ettiği bir ülkedeki strateji görülmektedir. Devrimin yönü kırlardan şehirlere doğru bir yol izlemekte, köylülük temel güç olmaktadır.

Mahir Çayan, Türkiyede Finans Kapital varlığını (emperyalizmin iç olgu olması) kabul etmekte, Türkiyede önümüzdeki devrim aşamasına Demokratik Halk Devrimi demekte, buna rağmen Çin Devrimi Stratejisini Türkiye içinde önerebilmektedir. Tezini bol bol kullandığı «Mao'dan alıntılarla da» güçlendirmeye çalışmaktadır. Burada Çin Devriminin önderi olarak (1964'lere kadar) Mao'ya söylenecek bir sözümüz olamaz. Önemli olan Mahirin Türkiyeyi Çin yapmaya kalkışması ve Mao'yu da kendine şahit tutmasıdır.. Mahir, Çin Devrim Stratejiisini de bir adım geriye itiyor, proletaryaya rağmen Mao, «..Sanayi proletaryası devrimde yönetici kuvvettir» (Çin Toplumdaki Sınıfların Tahlili, Proletarya Yayınları, S : 17),

«Halkın Demokratik Diktatörlüğü, işçi sınıfının önderliğini gerektirir. Çünkü en uzak görüşlü, en bencil olmayan, ve en dört başı mamur devrimci sınıf, işçi sınıfıdır. Bütün devrimler tarihi ispatlıyor ki, işçi sınıfının önderliği olmadığı taktirde devrim yenilgiye uğrar, işçi sınıfı önderse devrim zafere ulaşır. Emperyalizm çağında, hiçbir ülkede, herhangi bir başka sınıf devrimi zafere götüremez. Çin küçük burjuvazisinin ve milli burjuvazinin önderlik ettiği bütün devrimlerin yenilgiye uğramış olması, bunu açıkça kanıtlamaktadır.» (A.g.e. S : 44) demektedir. Mahir, Türkiye sınıflar mevzilenmesinin Çinden onca farklılığına rağmen Çin Devrim Stratejisini aynen kabullenmiş, proletaryayı da yalnızca «ideolojik öncü» durumuna düşürmüştür. Çünkü Mahir, Çinde ve Maoda olduğu gibi proletaryaya (ideolojik değil de) gerçek anlamda önderlik tanımış olsaydı, bir avuç öğrenciyle, finans oligarşisine savaş ilan eden Mahire sorarlardı, «yanında kaç işçi var» diye...

Mahir, Çin Devrim Stratejisini «Yön ve Güçler» açısından böyle eklektikçe kullandıktan sonra «Strateji Güdümü»nde Küba devrimine sarılır.

«Strateji Güdümü Nasıl Kullanılır?

Stratejinin güdümü deyince onun içinde başlıca dört moment bulunur :

1. En kesin anda,
2. Hasmın en yaralanabilir yanına,
3. Güçlerin en irisini,
4. Yığınak yapmaktır» (Dr. H. Kıvılcımlı, Halk Savaşının Planları, S : 133, Derleniş Yayınları.)

Mahire göre, Küba devrimi, yalnız başına Kastronun «politikleştirilmiş gerilla savaşı» ile kazanılmıştır. Kastro, Kübanın evrim konağında mı, devrim konağında mı olduğuna bakmaksızın silahlı mücadeleyi başlatmış ve zafere ulaşmıştır. Küba Devriminin, başlangıçta Kastronun da değerlendiremediği orijinal yönlerine fırsat buldukça değineceğiz. Ancak, ilk görünüş olarak Küba devrimi, bir gerilla çekirdeği kurulur kurulmaz başlatılan silahlı mücadelenin zaferiymiş gibi görünür. Kübadaki silahlı mücadeleyi bu görünüşüyle alan Mahir Türkiye içinde aynısını önerir. Yani Mahir, Küba devrimini de eleştirici bir gözle değerlendirememiş, kendi tezi için parlak bir örnek olarak gösterip durmuştur.

1. STRATEJI - YÖN VE GÜÇLER açısından ÇİN,

2. STRATEJI GUDUMU açısından KUBA devrimlerinin eklektik kopyesi (Tabi Küba devriminin kendisinin değil Mahirce yorumlanışının kopyesi) olarak ortaya çıkmaktadır.

KÜBA DEVRİMİNİN ÜSTÜNKÖRÜ DEĞERLENDİRİLİŞİ

«Küba devrimi, çalışma tarzıyla, takip ettiği rota itibariyle bu tarihsel dönemin özelliklerinin bir sonucudur. Bir başka deyişle, Marksizm-Leninizmin, bu tarihsel dönemin pratiğine uygulanmasının bir sonucudur. (Küba proleter devrimi hariç bütün devrimler, iki evren savaşının altüst oluşları içinde olmuştur.) Silahlı propagandanın temel mücadele biçimi olması ve de halkın devrimci öncülerinin savaşı, Marksizm-Leninizmin evrensel tezlerinin bu somut tarihsel dönemin pratiğine uygulanması sonucu ortaya çıkmış olan, bütün emperyalist hegemonya altında olan ülkelerin proleter devrimcilerinin bolşevik çizgisidir.» M. Çayan, a.g.e., S : 337.

M. Çayan Küba devrimini böyle değerlendirir. Çayanın tezlerinin temelini teşkil eden «politikleştirilmiş askeri savaş» veya «silahlı propaganda» için en gösterişli örneği Kübadır. «Silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi olması ve de halkın devrimci öncülerinin savaşı» der Küba devrimi için ve sonra da tüm emperyalist hegemonya altındaki ülkelere bu «bolşevik çizgi»yi önerir.

Bir kere Kübada devrimin Mahirin dediği şekilde zafere ulaştığını varsaysak bile, aynı devrim çizgisini tüm geri ülkelere önermenin anlamı nedir? Daha önce de üzerinde durmuştuk. Bu anlayış, Marksizm-Leninizm yerine skolastik kalıplar kullanmanın bir ürünüdür, MARKSIZM YOBAZLIĞIDIR. Her ülkenin orijinal ilişki - çelişkilerinin o ülke devriminde oynaması zorunlu olan birincil rol, Mahirce hep gözardı edilir. Burada Dr. H. Kıvılcımlıdan bir alıntı yapmadan geçemeyeceğiz :

«Ancak teşkilatsız ve sınıflı bir cemiyette (toplumda) insan iradesi bütünüyle manzumeleştirici (sistemleştirici) hiç bir tesir yapamaz, hiç bir rol oynayamaz. Sosyal bünyelerde, hele kapitalist düzeni gibi geniş yeniden üretim yapılanlarında mutlak surette müsavatsız inkişaf (eşitsiz gelişim) olur. Yani, daima bir ülke öbür ülkenin zıddına ve aleyhine ilerler. O yüzden, böyle bir üretim yordamından her yer için ve her zaman için geçerli bir tek ve hep biricik örnek tasavvur edilemez. Her devrim hareketinin mutlak, soyut, apriorik (kıbeli = öncileyincil) bir formule harfi harfine uyarak açılacağını, yükseleceğini sanmak ancak Nass'çılığın (dogmatizmin) dik alasıdır. Hele emperyalizm cihan ölçüsünde biricik olan bir ekonomi yaratmıştır. Ona rağmen, binbir tezatlı, binbir sosyal eşitsizlikli üstyapı doğurur. Böyle bir toplum sisteminde «une fois pour tous» yani değişmek nedir bilmez, basmakalıp devrim örneği olamaz. Olur sanmak, medrese kuruntusundan başka birşey değildir.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı, TKP'nin Eleştirel Tarihi - YOL, Kıvılcım Yayınları, S : 26.)

Asıl konumuz bu değil. Küba devrimine objektif bir gözle ışık tutmaya çalışacağız. Amacımız, Küba devriminin tüm çıplaklığıyla görülmesini sağlamaktır. Küba devriminin Regis Debray, Che Guevera, Fidel Kastro, ve Türkiyede M. Çayan tarafından değerlendirilirken nerelerde kapalı, hatta yalnış yorumlar bulunduğunu arayacağız. Elbette ki Küba devrimini yukarda saydığımız tüm adlar aynı değerlendirmezler. Kastroyla Debray, Kastroyla Che, Kastroyla Mahir, hatta Mahirle Debray arasında bu konuda farklılıklar bulunmaktadır. Mahir, Debrayı «sol», «fokocu» bir devrim anlayışı taşıdığı için eleştirmektedir. Ama gene de Küba devrimini «silahlı propagandanın temel mücadele biçimi olduğu, halkın devrimci öncülerinin savaşı» olarak görür veya kendi tezleri gereği öyle görmek zorundadır.

«Ya Kastro» denecek, «o da mı anlamadı (uzun süre) Küba devrimini?». «Sen kim oluyorsun da bir devrimi, o devrimin önderinden (en azından o önderin devrim sonrası birkaç yılki düşünceleri söz konusu) iyi analiz edebiliyorsun» diye sorulacak... O hakkı yüce kişiliğimizden veya kendimizi burnundan kıl kopartmaz otorite saydığımızdan değil, Marksizm-Leninizm okuluna öğrenci yazıldığımızdan bulduk kendimizde. Sorun biraz da Kastronun kişiliğinde ve Küba devriminin bizce üstünkörü bilineninden çok öte özellikler taşımasında yatar. Kastro, 1953 de Monchado kışlasına saldırı ile devrimci silahlı eylemi başlatırken Marksizme yalızca bir öğrenci adayıydı. Her türlü gerilla hareketinin, Puçizm'in yerden biterce fışkırdığı Latin Amerika için bu durum şaşırtıcı değildir. Elbette, Kastronun amacı Kübada iktidarı ele geçirmekti. Ancak ne yeterli bir bilimcil formasyonu ne de uzun bir devrimci geçmişi vardı. Devrimci hareket yılları ve devrim sonrasında giderek Kastro Marksizmi öğrenmeye başladı. Bugünkü enternasyonalist düşünce ve davranışlarıyla, tüm dünyada sözü edilen Küba halkının devrimci eylеminin lideri olarak tanıdığımız Kastronun, düşünçe olarak sistemleşmesi 1970'lere hatta daha sonralara rastlar. Yani bugünkü Kastro, Küba devrimi sonrasında, Olas Konferansındaki Kastrodan çok farklıdır.

Keza, aynı şekilde, Kastronun silah arkadaşı Che Guevera'da devrim yıllarında Kastrodan çok farklı değildir. Che'nin Marksizmle yakından ilgilenmesi Küba devrimi sonrasına rastlar. Küba devriminden kısa bir süre sonra, Chicago Tribune adlı bir Amerikan gazetesi muhabirinin komünistlerle ilgili kışkırtıcı soruları üzerine Che şöyle diyor :

«Ben Komünist değilim ama komünistler Sierra Maestrada bizim yanımızda savaşırken, ölürlerken ne gazetenizi gördüm, ne de sizi..» Joseph North'dan aktaran J. Woddis, Yeni Devrim Teorilerinin Eleştirisi, 2. Kitap, S : 61, Bilim Yayınları.

Kübada silahlı hareketi başlatan gerilla grubunun siyasi misyonunu aşağı yukarı bu çerçevede görmek mümkün.. Komünizmin, sosyalizmin yalnız adını duymuş, hatta antikomünist Amerikan propagandasından da belli ölçüde etkilenmiş Kübalı devrimciler, bu objektif konumları gereği Küba devriminin orijinal yönlerini de uzun süre kavrayamadılar. Yani devrim yapmayı başardılar, ama hangi şartların onları zafere götürdüğünü uzun süre kavrayamadılar.

Kastronun dahi Küba devrimini eksik değerlendirişi yıllar sonraya kadar sürdü. 1967 de Latin Amerika Dayanışma Orgütünün (OLAS) Havanada yapılan ilk kongresinde, Latin Amerika ülkelerinin çoğu için devrimci hareketin ivedilikli ve temel görevini, silahlı mücadelenin örgütlenmesi, başlatılması, geliştirilmesi ve tamamlanması (7. karar maddesi) olduğunu karar altına aldı. (W. Pomeroy : Marksizmde Gerilla Savaşı, Evren Yayınları, S : 345-346). Aynı kongrenin kapanış konuşmasında Kastro, «devrimci eylemi (gerilla savaşı) başlatmadan önce devrimci düşüncelerin kitlelerin büyük çoğunluğu arasında üstünlük kazanmasını bekleyen kişiler asla devrimci olamazlar» diyordu. F. Kastro, Latin Amerika Üzerine, Evren Yayınları, S : 56-57.

Küba devriminin yeterince anlaşılmamış olması böyle düşüncelerin fışkırmasına yol açıyor ve Latin Amerikada birçok ülkede birden üstüste gerilla hareketleri patlak veriyordu. Ancak, Che Guevera'nın öldürülmesi, Ekvator, Peru, Bolivya, Uruguay ve Kolombiyada gerilla hareketlerinin burjuvazi tarafından ardarda yok edilmesi ortada bir yanlışlık, bir yanlış anlama olduğunu vurguluyordu. Küba olayının «Püf» noktası anlaşılamamıştı. Neydi anlaşılmayan ?

KÜBANIN DEVRİM ÖNCESİ DURUMU

Kübada devrimci hareket denince hemen herkesin aklına F. Kastronun silahlı eylemi gelir. Ama devrim için bir kıvılcım olmuş Kastronun devrimci hareketi, Kübayı nasıl baştan aşağı sarıverdi? O kıvılcım hangi benzin bidonunun içine düştü? Orası pek bilinmiyor, bilinmek te istenilmiyor.

Küba, modern nitelikli sınıflar savaşının, çok eski tarihlerde başladığı bir ülkedir. Kübada pre-kapitalist ilişkiler devrim öncesinde, hatta çok daha önceleri yok olmuştur. Toprak ağalığı, tefeci bezirgânlık yoktur. Küba, 1898 de ABD'nin eline geçince köle plantasyonları feodalizme değil kapitalizme sıçradı (Dennis B. Wood : Sciense and Society, Ilkbahar 1970- Aktaran J. Woddis) Küba «köylü»sünün büyük çoğunluğunu tarım proleterleri ve mevsimlik işçiler teşkil etmektedir. Bunların hemen tamamı da örgütlüdür. (Che Guevera, Venceremos, S : 133-134)

Kübada dinin etkisi de çok azdır. 100.000 kişiye bir papaz düşmektedir. Bu papazlar da ulusal kurtuluş savaşıyla kovulmuş İspanyollardır. Halk papazları sevmez. (Che, a.g.e.)

6.5 milyon nüfusun 2.400.000'i işçidir. 700.000'i mevsimlik şeker işçisidir.

Işçi sınıfının politik örgütlenmesi 1892 yılına kadar uzanır. Örgütlenme yolunda atılan adımlar, 1925 yılında Küba Komünist Partisinin kurulmasıyla hızlandı. Parti, kısa sürede 1 milyonu hiç ayakkabı giymemiş yoksul Küba halkı içine yayıldı. 1946 yılında işçi sınıfı içinde partinin büyük etkinliği vardı. Tüm çalışan yığınları arkasından sürükleyebilecek bir güce sahipti parti. Bu parti, sonradan Sosyalist Halk Partisi adını aldı. (Bundan sonra sık sık sözünü edeceğimiz kısa adı : PSP)

20 Mart 1930 da Komünist Parti önderliğinde tüm Kübayı altüst eden bir genel grev yaşandı. Özellikle büyük kentlerde ticaret, ulaşım ve üretim tamamen durdu. Bu genel grevden sonra parti, giderek tarım işçilerini ve öğrencileri de örgütlemeye, onların eylemlerini yönlendirmeye başladı.

1933 yılında Amerikan uşağı, faşist Monchadoya karşı üstüste genel grevlerin, kitle gösterilerinin patlak verdiği yıl oldu. 12 Ağustosda diktatör Monchadonun devrilmesiyle sonuçlanan bu mücadelede Komünist Parti en aktif ve etken roldeydi.

Kastro, 1953 de Monchado kışlasına ilk saldırısını başlatırken Kübanın yaşanan gerçekliği bu gelişmenin ürünüydü. Tüm çalışan yığınlar PSP (Sosyalist Halk Partisi) önderliğinde örgütlü, özellikle proletarya büyük bir kollektif aksiyon gücü ve devrimci tecrübeye sahipti.

Kastronun başlattığı silahlı eylem PSP tarafından tepkiyle karşılandı. Bu, PSP nin tarihi yanılgısı oldu. Özünde PSP nin silahlı mücadele karşısındaki yanlış tavrıda böylece açığa çıkmış oldu. PSP alabildiğine örgütlü olmasına, geniş yığınları her an harekete beçirebilir konumda bulunmasına rağmen devrim için silahlı ayaklanma konusunda suskundu. Bu işi başlatması gerekirken Kastronun başlattığı silahlı eyleme de karşı çıkıyordu.

1953 Kastronun Monchado saldırısıyla beraber Batista PSP'yi yasa dışı ilan etti. Ancak PSP kısa sürede illegal mücadeleye geçerek hiç bir gerileme göstermeden militanca mücadelesini sürdürdü. 1955 yılında partinin önderliğinde şeker işçileri önce ekonomik nedenlerle greve başladılar. Kısa sürede grev bütün işkollarını sardı. Küba şehirleri hükümetin yıkılmasını isteyen işçi gösterileriyle, yığın eylemleriyle altüst oldu. Kübanın mevcut 126 belediyesinden 60'ı «ölü» yerler olarak ilan edildiler. Buralarda tüm ekonomik ve sosyal hayat durmuş, faşist Batista yönetiminin hiçbir etkinliği kalmamıştı. Özünde bu genel grev, dört yıl sonra patlayacak Küba devriminin müjdesini veriyordu.

Arkasından 1957 genel grevi patlak veriyordu. Batista ülkenin en büyük askeri kışlasina hapsolmuş gibiydi. Işçi sınıfı tüm hayatı altüst etmişti. Her iki grevde onlarca işçi şehit edildi.

PSP, 1956 Kastronun Granma çıkartmasından sonra silahlı harekete karşı tavrını değiştirmeye başladı. PSP, diğer muhalif partilerle ilişkiye geçerek Batistanın silahlı hareketi zorla bastırmasını engellemek için eylem önerileri yaptı. Haziran 1958 de Fidel Kastronun Sierra Maestradaki karargâhında artık PSP nin de temsilcileri vardı. (Carlos Rafael Rodriguez adlı temsilci daha sonra, devrim sonrası kurulan Küba Birleşik Komünist Partisinin önde gelen isimlerinden birisi olacaktır.) Böylece PSP resmen silahlı harekete katılıyor ve PSP gönüllüleri Kastronun yanında silahlı harekete koşuyorlardı.

Nihayet Ocak 1959 geldi. Bu tarih, Küba devrimini üstünkörü değerlendirenler için bir durak noktası olmalı. Ocak 1959 da 4 günlük genel grev ilan edildi ve Fidel Kastro silahlı arkadaşlarıyla beraber başkent Havanaya TEK KURŞUN ATMADAN GİRDİ. ÇÜNKÜ ŞEHİR TAMAMEN İŞÇİLERİN DENETİMINDEYDİ.

Şimdi, Mahir Çayanın Küba devrimi için «silahlı propagandanın temel mücadele biçimi olması ve de halkın devrimci öncülerinin savaşı..» deyişini hatırlayalım. Çayan'ın tezlerini savunduğunu iddia eden arkadaşlar, bu uzun açıklamalardan, Küba objektifini biraz uzun da olsa böylesine gözler önüne serilişinden sonra hala aynı görüşteyseler söyleyecek sözümüz kalmıyor.

Ayrıca Kastro, kırlık bölgelerdeki mücadelede de PSP üyelerinin silahlı harekete yardımını, 2 Aralık 1961 de yaptığı konuşmayla gözler önüne sermiştir. (J. Woddis, a.g.e., S : 29)

KÜBA DEVRİMİ : AMERİKAN YILANININ KIŞ UYKUSU

Küba devriminin Mahirce nasıl yanlış değerlendirildiğini özetlemeye çalıştık. Küba devrimindeki çok önemli ikinci bir nokta Amerika Birleşik Devletlerinin Küba devrimi karşısında tavırsız kalması, milyarlık casusluk servislerinin derin uykusu sonucu devrimi zaferden sonra anlayabilmesidir.

ABD, Kastronun iktidarı ele geçirip sosyalist uygulamalara başlamasına kadar Kübadaki silahlı hareket konusunda hiç bir endişe duymuyordu. Belki de Kastroyu Batistanın yerini alacak bir yeni uşak diktatör olarak değerlendiriyordu. Burada Kastronun, Che'nin ve diğer silah arkadaşlarının komünist geçmişlerinin olmayışı önemli rol oynar. Che, devrim sonrasında Amerikalı gazeteciye «Ben komünist değilim» diyordu. Bu taktik gereği söylenen bir söz değil, gerçeğin ta kendisiydi. Kastro için de farklı konuşabilmek olanaklı değil : «Pico Turquino (Sierra Maestranın en yüksek tepesi) tepesinde, elimizde bir avuç adamla Marksist - Lenininst olduğumuzu söyleseydik (veya Marksist-Leninist olsaydık Devrimci Der.) hiç bir zaman düze inemezdik. «Kastro, 20 Aralık 1961 tarihli konuşma, Aktaran : Goldenberg.. Gene Kastro, Ocak 1961 de Unita muhabiriyle görüşmesinde (Goldenbergin aktarması), 1 Aralık 1961 deki konuşmasında (Scheer ve Zeitlein'in aktarması)» devrim sırasında KOMÜNİST OLMADIĞINI, HATTA BURJUVA PROGAGANDASINDAN ETKİLENMESİ SONUCU KOMÜNSTLERE KARŞI ÖNYARGILI OLDUĞUNU söylüyordu.

Küba devrimci hareketi liderlerinin bu niteliği olaya bambaşka bir görünüş veriyor, 26 Temmuz harekâtı sırasında New Yok'da insan hakları adına para toplanıyor, gene devrimci hareket uzun süre Kosta Rika Başkanı Pepe Fiqueres'den, Venezuelladan büyük mali yardım, Demokratik Cunta başkanı Larrazabaldan uçak dolusu silah alıyordu (Bak : J. Woddis, Yeni Devrim Teorilerinin Eleştirisi, Kitap 2) Kastro ve Che, hareketin başında komünist olsalardı bunlar olmayacaktı elbette.

Küba devrimi sırasında uyuklayan Amerikan yılanı bundan sonra gözünü dört açacaktır. Latin Amerikada Kontr-Gerilla üsleri kurulacak, Kübanın Sierra Maestrasında elini kolunu sallayarak gezen Che'nin Bolivyada duman çıkarmayan sobasının yeri CİA tekniğiyle, elektromagnetik dalgalarla bulunur olacaktır.

(Devamı Sayfa 15 de)

Yeni VP'nin Demagoji'de Devrimi

(Baştarafı Sayfa 7 de)

tıya çağrılmamalarını eksiklik olarak değerlendiriyoruz.» (D. Derleniş. Sosyalistler Arası Forum Konuşması. Sayı : 6 s : 8)

Birlik ise bambaşka bir şeydir. Birlik, elbette **«Belirli prensipler çerçevesinde birleş»**ebilmiş, yani asgari müştereklerde (Programda) anlaşabilmiş grupların bir Kongreyle Partiye sıçramalarıdır.

Bu anlattıklarımızdan anlaşılacağı gibi biz **«UYANIŞ ve DERLENİŞ ULU CİHAD»**ında her grupla teorik ve pratik mücadeleye varız. Böyle bir mücadele verilmeden **Birlik Momentine** ulaşabilmek olanaksızdır. Bu mücadele ise ancak uygun platformda yürütülürse (Derlenişin Biçimi doğru seçilirse) birleşebilecekler ile birleşemiyeceklerin belirmesini sağlayacaktır. Türkiye Sosyalist Hareketinin devrimci ve oportünist kanatları devrimcilerin ve halkın gönlünde ve bilincinde belirlenecektir. Yoksa her grubun, halkın ve Devrimci Ortamın dışına kaçarak, hezeyan kertesine varırca «Proletarya Partisi benim!» demesi «Proletarya hareketini kırdatma»ktan başka sonuç vermez.

Bizim derleniş konusunda (daha doğrusu Usta'nın) görüşümüz bu. Yeni VP, bu görüşü eleştirecek yerde; bizim adımıza yakıştırmalara kalkışır : Önce şöyle derler :

«Demek «Devrimci Derleniş»in derdi, sosyalist ortamımızdaki diğer eğilimlerden kopuşamama, bu ihtilali («Ben Proletarya Partisiyim!» deme megalomanisi Yeni VP'ye göre «ihtilal» oluyor. Tanrı bizi böyle «ihtilal»lerden de korusun.) kendi içinde yapamamada yatar. Onların sınır çizgileri yoktur, yani **sınırsızdırlar**, uçsuz bucaksızdırlar. Onların en büyük korkusu kendi çevrelerine sınır çizgisi çizmektir.» (Y. VP. A.g.y.)

Sonra bu söylediklerini unutur; 180 derece tersine atlayarak şu demagojiye sarılırlar :

«Böylece Devrimci Derleniş'in sınır çizgileri ortaya çıkmış oluyor. Somutça «ilerleme» ve «maocular» dışındaki grup ve Partileri derleniş, birlik içinde görmektedirler.» (Y. VP. a. g.y. 3) Bu demagojik sonucu da bizim «Sosyalistler Arası Form»daki şu sözlerimizden çıkarırlar :

«Bizce bu grupların («Sahte TKP» ve «Maocular» kastediliyor) **başı bağlıdır.**

«O zaman birlik için birincil görev kendi başıyla düşünen Türkiye toprağında dövüşen tüm grupların iki süper oportünizme karşı amansız, teorik savaş vermesi gerekmektedir.» (Aktaran YVP)

Y VP'ye göre YVP'den aktardığımız bu incilerde gördüğümüz gibi, bizler hem «Sosyalist ortamımızdaki diğer eğilimlerden kopuşama»z, **«sınır çizgisi çiz»emez, «sınırsız,** uçsuz bucaksız»ızdır. Hem de «Böylece.. sınır çizgileri»miz «ortaya çıkmış oluyor.» Yani Yeni VP'ye göre biz hem «sınır çizgisi» çizememiş, hem de «çizmiş» oluyoruz. İşte YVP'nin aynı demagog mantığının çuvallayışı.

Gerçeklik ise şudur : Bizim, Yeni VP de dahil tüm sosyalist gruplarla «sınır çizgileri»miz vardır. Verdiğimiz teorik mücadele bu sınırları anlatır. Ama biz bu ayrılıkları o gruplarla Derleniş Platformunda bir araya gelmekte engel olarak görmüyoruz. Tam aksine aramızda bu ayrılıklar olduğu için Derleniş öneriyoruz. Eğer bu ayrılıklar olmasa idi, zaten ayrı gruplar olamazdı. Bir diğer deyişle hareketin birliği zaten sağlanmış olurdu. Mesele bu kadar basittir. Tabii anlayabilene, ya da anlamak isteyene..

YENİ VP SAPIK DÜŞÜNCESİNE ŞİMDİ DE LENİN'İ ŞAHİT TUTUYOR

Ama YVP şeflerinin kafası bu denli basit sorunları bile kavrayamaz. Çünkü Lenin'in deyimiyle «hiç kimse görmek istemeyen bir göz kadar kör olamaz.» Bu yüzden de onlar, Dr. H. Kıvılcımlı'nın **«5 Mart 1971 Tartışmalı Toplantısı»**nda söyledikleri **üzerinde demagojiye devam ederler.** Önce Lenin'in nasıl bir bölücü olduğunu ispat ederler. Sonra da Dr. H. Kıvılcımlı'nın..

Yeni VP şefleri Lenin'in «Ne Yapmalı?» eserinin önsözünden bir aktarma yaptıktan sonra (bu aktarmaya yine döneceğiz) Lenin'in Ekonomizm akımıyla teorik savaşını anlatarak O'nun «bölücülük» yaptığını iddia ederler. Onlar böylece birlikten hiç bir şey anlamadıklarını ispat etmiş olurlar. Bu mantığın kaçınılmaz sonucu şudur çünkü : «teorik savaş yapıyorsan bölücüsün. Eğer birlik istiyorsan teorik savaş yapmamalısın» Ne harikulade bir mantık (!)

Bu harikulade mantıktan inciler görelim :

«Lenin birleşme çabasının başarısızlığından sonra broşür «iyice genişletildi» der. Ve gerçekten «Ne Yapmalı?» kitabı Ekonomizmle savaştır. Kitabın hacminin % 80'ni bu savaşa aittir. Dolayısıyla ikinci sınır çizgisi de, daha kongreye varılmadan **Raboçeye Dyelo** ile, çizilmiş olur. «Tek bir kuvvetli Parti» diyen Lenin - hayatın diyalektiği , Sosyal - Demokrat hareketi **ikiye bölmek** için özel bir gayret göstermiştir.» (YVP. a.g.y. 3)

Ne anlıyoruz YVP'nin dediklerinden : Lenin «Ne Yapmalı?» eseriyle Ekonomizme karşı teorik mücadele vermekle «Sosyal-Demokrat hareketi **ikiye böl**»müş. İşte düşüncenin zavallılaşması diye buna derler. Sayın baylar Rus Sosyal - Demokrat hareketi içinde Ekonomizm gibi Oportünist bir kanat Lenin «Ne Yapmalı?»yı yazmadan önce zaten vardır. Daha doğrusu böyle bir olgu olduğu için «Ne Yapmalı?» eseri doğmuştur. Lenin'in yaptığı «bölücülük» değil; tam tersine gerçek birlikçiliktir. Çünkü ayrılıklar **varsa onlar gömülerek birlik** olunmaz. Böyle bir birlik olsa olsa dağınıklığı - daha vahim bir şekilde ortaya çıkarmak üzere - ertelemek olur. Gerçekten birlikten yana olmak ise Lenin'in deyimiyle :

«Birleşmeden önce ve birleşebilmek için, aramızdaki ayrılıklara önce kesin ve belirli bir sınır çekmek zorunludur.» (Lenin. Aktaran. Bolşevik Partisi Tarihi s : 52) Demek ki teorik savaş «bölücülük» yapmak için değil; gerçek birliği yaratmak için yapılır.

Ve Rusya'da bu olay şöyle yaşanır :

«1898 yılında, birkaç «Mücadele Birliği» - Petersburg, Moskova, Kiyev, ikaterinoslav mücadele birlikleri - ile Bund, tek bir sosyal - demokrat partisinde birleşmek üzere ilk atılımı yaptılar, ve bu amaçla, 1898 Martında Minks şehrinde Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisinin (R.S.D.I.P.) Birinci Kongresini yaptılar.» (B.P.T. s : 40)

«Ama gene de, Birinci Kongrenin toplanmış olmasına rağmen, Rusya'da marksist Sosyal Demokrat İşçi Partisi gerçekte henüz kurulmuş sayılmazdı. Kongre ayrı ayrı marksist dernek ve örgütleri birleştirmeyi ve bunları örgüt bağlarıyla birbirine bağlamayı henüz başarmış değildi; mahalli örgütlerin çalışmalarına temel olacak tek bir hareket çizgisi henüz saptanmamıştı. Henüz parti programı, parti tüzüğü yoktu ve ortada merkezi bir yönetim yoktu.

«Bundan dolayı ve daha bir sürü nedenler yüzünden, mahalli örgütlerin içinde ideolojik karışıklık artmaya başladı, ve bu durum, işçi sınıfı, hareketinde oportünist bir akımın, «ekonomizm»in kuvvetlenmesine uygun şartlar yarattı.

«Bu karışıklığı giderme, oportünist saplantıları yenme ve Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin gerçek kuruluşunu hazırlama işi, Lenin'in ve onun kurduğu İskra (Kıvılcım) gazetesinin birkaç yıl süren çetin bir mücadelesini gerektiriyordu.» (B.P. Tarihi s: 41)

Iskra ve onu bütünleyen «Ne Yapmalı?» hangi görevleri yerine getirecekti. «Bolşevik Partisi Tarihi»nden devam edelim :

«İşçi sınıfının **tek partisini** meydana getirmek için, işe önce nereden başlanılması gerektiği sorunu üzerinde düşünceler farklıydı. Bazıları, partiyi kurma işine, hem mahalli örgütleri birleştirecek, hem de partiyi meydana getirecek olan İkinci Parti Kongresi'ni toplamaktan başlamak fikrindeydiler. Lenin bu fikrin karşısındaydı. Lenin, kongreyi toplamadan önce, partinin amacı ve görevleri sorununu aydınlatmak, nasıl bir parti kurmak istediğimizi bilmek, bizi «Ekonomistler»den ayırdeden **ideolojik sınırları çizmek, partinin amacı ve görevleri hakkında mevcut olan iki görüşü,** «Ekonomistler»in görüşleriyle Devrimci Sosyal Demokratların görüşlerini, partiye içtenlikle açıkça anlatmak, «Ekonomistler»in kendi görüşlerini savunurlarken kendi yayın organlarında yaptıkları gibi, devrimci Sosyal Demokratların fikirlerinin basında geniş bir propagandasını yürütmek ve **bu iki akımdan birini bilinçli bir şekilde seçebilmeleri için** mahalli örgütlere imkân vermek gerektiği ve ancak bu hazırlık yerine getirildikten sonradır ki, parti kongresini toplamanın mümkün olacağı görüşündeydi.

«Lenin açıkça şöyle diyordu :

«Birleşmeden önce ve birleşebilmek için, aramızdaki ayrılıkları önce kesin ve belirli bir sınır çekmek zorunludur.» (B.P. Tarihi s : 51-52)

Ve bu mücadele başarı ile yürütüldükten, **«Ekonomizm» teorik olarak kesin** yenilgiye uğratıldıktan sonra İskra'nın çabasıyla 2. Kongre toplandı. Ekonomist'lerin 2 delege ile temsil edildiği 2. Kongrede Bund'cular, Martov'un peşinden giden Kararsız İskracılar ve Lenin'ci İskracılar kıyasıya bir mücadele verdiler. Binbir badire atlatılarak, hatta Tüzüğün birinci maddesinde taviz vermek zorunda kalarak Lenin'ci Iskracılar Bolşevik (Çoğunluk) adını alarak 2. Kongreden zaferle çıktılar.

«2) Kongre, parti programını ve parti tüzüğünü kabul etti, Sosyal - Demokrat Parti'yi meydana getirdi, böylece tek bir partinin yapısını belirlemiş oldu.» (Bolşevik Partisi Tarihi s : 65)

Evet Rusya'da Leninlerin yaşadığı pratik bu oldu. Ama YVP bu gün gibi açık gerçekliği bakın nasıl çarpıtır.

«Ve **'tek bir kuvvetli parti'** RSDİP 1903'de yeniden örgütlenmiştir, ama, Sosyal Demokrat hareketin tek partisi değildir. Hareket kesinlikle, kongre öncesi ikiye bölünmüş, Kongrede de bir kere daha ikiye bölünmüştür.» (YVP. a.g.y. 3)

Bu söylenende her şeyden önce iki yanlış yatıyor : Birincisi : Kongre öncesi hareket sadece ikiye bölünmemiştir. Enaz dört grup vardır. Kongrede dört ayrı grup oluşmuştur. (Bunu yukarıda belirtmiştik) İkincisi : Hareket Kongrede «tek bir parti»yi yaratmıştır. Elbette Devrimci (Bolşevik), oportünist (Manşevik)

(Devamı Sayfa 15 de)

fraksiyonlar belirmiştir; ama azınlıkta kalanlar Plehanov'u ve dönek bir kaç bolşeviği yanlarına alarak Kongre kararlarını çiğniyerek Parti Merkez Organını ve Merkez Komitesini ele geçirmişlerdir. Buna karşı Bolşevikler, Parti çoğunluğunun kararıyla Üçüncü Kongreyi toplantıya çağırmışlardır. 1905 Nisanında Londra'da toplanan 3. Kongreye Menşevikler katılmayıp onun yerine, aynı tarihte Cenevre Konferansını düzenleyince de Lenin : **«İki Kongre-iki parti demektir.»** demiştir. Yani Partiyi bölenler Bolşevikler değil; Menşevikler olmuştur.

Bunun üzerine :

«Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin Birlik Kongresi diye bilinen Dördüncü Kongresi 1906 Nisanında Stokholm'de (Isveç'te) toplandı.» (B.P.T. s: 12)

Hem de bakın **Bolşevik Partisi Tarihi** bu Kongre öncesi Lenin'in tutumunu nasıl koyuyor ? :

«Lenin birleşmeden yanaydı, ama devrim sorunları üzerindeki anlaşmazlıkları örtbas etmeyen bir birleşmeden yanaydı. Bolşeviklerle Menşevikler arasında ciddi anlaşmazlıkların olmadığını ispat etmeye çalışan teslimiyetçiler (Bogdanov, Krasin ve ötekiler) Partiye büyük zarar açıyorlardı. Teslimiyetçilerle mücadele eden Lenin, Bolşeviklerin tutumlarını ve birleşmenin hangi temel üzerinde gerçekleşmesi gerektiğini işçilerin açıkça görebilmesi için, Bolşeviklerin kongreye kendi platformlarıyla gelmelerini istiyordu. Bolşevikler böyle bir platform hazırladılar ve tartışılmak üzere parti üyelerine verdiler.» (B.P.T. s: 112)

Ve «bölücü» Lenin; Bolşevikler (Çoğunlukçular) bu Kongrede Menşeviklere (Azınlıkçılara) yenildiler. Yani Onlar BİRLİK uğruna yenilmeyi göze aldılar ve hatta yenildiler :

«Dördüncü Kongre'de seçilen Merkez Komitesi'ne 3 Bolşevik ve 6 Menşevik girdi. Merkez Organ'ın yazı kuruluna yalnız Menşevikler seçildi.

«Parti içindeki mücadelenin sürüp gideceği apaçık ortadaydı.

«Dördüncü Kongre'den sonra Bolşeviklerle Menşevikler arasında mücadele yeni bir hızla alevlendi. Resmen birleştirilmiş olan mahalli örgütlerde, kongrelerle ilgili raporlar, biri Bolşevik öteki Menşevik olmak üzere, çoğu kez iki kişi tarafından gönderiliyordu. Yürütülen ayrı iki çizgi üzerindeki tartışmalar sonunda, örgüt üyelerinin çoğu, daha çok Bolşeviklerin yanında yer alıyordu.» (B.P.T. s: 114)

İşte Lenin'in Parti mücadelesi buydu. Tabii bu, Menşevik denen oportünist kamburu ebediyen taşınamazdı. Taşınmadı. Sınıf bilinçli işçilerin büyük bir çoğunluğu Bolşevik olduktan sonra, Menşevizmin ayakbağı olmaktan başka bir fonksiyonu kalmayınca; Proletarya Hareketi bu safrayı silkip attı. Bolşevikler tek başlarına bağımsız partilerini kurdular. Devrime yürüdüler.

Böylesine birlikten yana olan Lenin'i şahit göstererek «bölücülü»ğü savunmak doğrusu büyük bir demagoji. Bu demagoji ise megalomaniden başı dönmüşlerden başkasının göze alamayacağı bir cürettir. Ve ancak YVP şeflerine yaraşır bir cürettir.

(Devam Edecek)

Antalya Yaman Cam Sanayii

(Sayfa 16 dan Devam)

çileri sömürerek sağladığı tatlı kârlarla kurduracak.

İşte anlattığımız bu durum bile patronun para veremiyecek durumda zavallı biri değil, işçileri acımasız sömüren sahtekâr düzenbaz herifin biri olduğunu gösterir.

Ikinci bir durum da şu. Patron işçilerle anlaşmazlığını ücret yüksekliğine bağlıyor. Bu da samimiyetsizliğinin düzenbazlığının ikinci bir örneğidir. Çünkü bu sahtekâr adam ücret meselesi ortaya çıkmadan çok önceleri işçi düşmanlığını sürdürüyor, onları köleleştirmek istiyordu. Hatta bu yüzden sendikalaşmak istiyen işçileri işten çıkarmak istemiş 14 tanesini de çıkarmış sendikayı tanımamış, sendikalaşmak isteyen işçileri tehdit etmiştir.

Öyle değil mi sayın patron ? Senin esas anlaşmazlığın işçilerin bilinçlenmek ve örgütlenmek istemeleri değil mi? İyi biliyorsun ki, bilinçlenen ve örgütlenen işçi sınıfı, bugün fazla ücret istiyecek yarın patronlar saltanatına son verecek, bu da senin ve senin gibilerin işine gelmez.

It ürüyecek kervan yürüyecektir. Yiğit cam sanayi işçileri haklı kavgalarında mutlaka başarıya ulaşacaklardır.

Son olarak işçi arkadaşlarımıza bir hatırlatma yapacağız. Unutmayacağımız konu şu:

İşçilerin ekonomik kavgaları gerçek kurtuluşları değildir. Bu düzen devam ettiği sürece, açlığa ve yoksulluğa mahkûmuz demektir. O zaman görevimiz bu düzeni değiştirmek yani sosyalizmi kurmaktır. Ama sosyalizmi kurmak için de kendi partimizi (Proletarya Partisini) kurmamız gerekiyor. Bu da devrimcilerin, işçilerin birliğinden geçecektir. İşte bunu hiç aklımızdan çıkartmıyacağız.

Yaşasın cam işçilerinin haklı kavgası.

Yaşasın sosyalizm.

Kahrolsun patronlar ve düzenleri.

Antalyalı
Devrimci Derlenişçi
İşçiler

«Devrimci Yol» un

(Sayfa 13 den Devam)

Özetçe Küba devrimi :

1. Halkın tepeden tırnağa örgütlü, binlerce yığın eyleminin tecrübesiyle dolu olduğu bir ülkede,

2. Amerikan yılanı uykudayken başarılmış bir devrimdir.

Bu gerçekler bir yanda dururken, diğer yandan Küba devrimini, «silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi olması ve halkın devrimci öncülerinin savaşı» olarak yorumlamak, hem de tüm «emperyalist hegemonya altındaki ülkelere» hazır reçete olarak sunmak insafa sığmaz sanırız.. Silahlı mücadele, ancak 1956 yılında ve de KUBADA temel mücadele biçimi olabilirdi. 1970 (Veya 1978, pek farketmez) TURKIYESINDE aynı strateji güdümüne sarılmak için diyalektik maddecilikten fazla nasiplenmemiş olmak gerekir herhalde.

Kastronun ve Küba Devrimci Hareketinin, 100 yıllık Küba devrimci geçmişini nasıl değerlendirdikleri 3 Ekim 1965 te bir ölçüde somutlaştı. Bu tarihte üç örgütün birleşmesiyle Küba Komünist Partisi kuruldu. Sekreterlikte PSP üyeleri, Blas Roca ve Carlos Rafael Rodriquez (Sierra Maestradaki PSP temsilcisi) yer aldılar.

ÖZETÇE MAHİRİN KÜBA DEVRİMİNİ DEĞERLENDIRIŞİ : köylümüzün, «güneş doğudan doğar, gökyüzünü kateder ve batıdan batar. O halde güneş dünyanın etrafında döner» deyişine benzer...

(Devam Edecek)

Dedeman Kömür İşletmesinde

(Sayfa 16 dan Devam)

Tüm bu sorunlarımıza çözüm bulunması için mücadeleyi sürdürmeliyiz.

Bugün Türkiyenin her yerinde işçi kardeşlerimiz ve devrimci gençliğimiz bir avuç sömürücünün kanlı ve işkenceli soygun düzenine karşı, yılmadan savaşıyor. Bu mücadelede görebildiğimiz en büyük zaaf, devrimciler arasındaki akılalmaz dağınıklık ve bölünmüşlüktür. Ancak yığınlar halinde sosyalizm mücadelesine katılan işçi sınıfı, devrimci gençlikle elele bu zaafı da altederek kendi partisini örgütleyecektir. Bu şanlı kavgada yer alabilmek Dedeman işçilerinin de dileğidir...

KAHROLSUN İŞSİZLİK VE PAHALILIK DÜZENİ...

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ...

Bir İşçi

Niçin İPSD?

(Sayfa 2 den Devam)

leyerek, genel kongreye katılmalarını engelleyerek verdiler bu yetkileri.

Bu bezirgânca oyun hiç şüphe yok ki bir sonraki kongre için yine sürüp gidecekti. Belki bu bezirgânlıkların hepsi sineye çekilebilirdi. Fakat halk örgütlenmesinin engellenmesine tahammül edilemezdi. Bu yüzden PIM içindeki geçmiş mücadelemize ve Devrim Şehidi arkadaşlarımızın anısına rağmen İPSD'yi kurmak kaçınılmaz oldu.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı yadigârı İPSD'nin örgütlenmesi yolunda ileri!

Dedeman Kömür işletmesinde Sınıf Mücadelesi

Sözünü edeceğimiz Dedeman Kömür İşletmesi Söke'dedir. 1921'e kadar İngiliz - İtalyan finans - kapitalistleri tarafından işletilmiş, bir ara kapatılmış ve 1948'den beri Türkiye finans-kapitalistlerinin (sırasıyla Lintal Ltd. Şt.'i, Mitaş Ltd. Şt.'i ve en son Ankaradaki otel ve sinemaların, krom ve kömür ocaklarının sahibi M. Kemal Dedeman'ın) işletmesi olmuştur.

1961'den beri Dedeman işçilerinin sırtından vurduğu milyonlarla M. Kemal Dedeman semirdikçe semirdi.. Fakat hayatın akışı içinde işçiler de hergün biraz daha sınıf kavgası içine girmeye başladılar. Patronların uşağı, Türk-İş üyesi, sarı Em-İş'ten istifa edip Dev - Maden - Sen içinde örgütlenmeye giriştiler. Ancak sahte üye fişleri düzenleyen Em-İş, patronun da çabalarıyla toplu sözleşme yetkisini almayı başardı. Oysa, işyerinde 190 DİSK üyesi, 85 TÜRK-İŞ üyesi vardı. İş Mahkemeye döküldü.

Bunun üzerine 1978 şubatında işçiler kömür ocaklarında bir günlük direniş yaptılar. Belli başlı talepleri şunlardı :

— Uye çoğunluğuna sahip Dev - Maden - Sen, yetkili sendika olarak kabul edilsin,

— Mücadeleye öncü oldukları için atılan işçileri geri alınsın,

— Ücretlere zam yapılsın.

Savcı ve kaymakamın araya girmesiyle uzlaşmaya varıldı. İşçilerin tüm istekleri kabul edildi. Fakat patron sözünde durmadı. En önemlisi, yetkili sendika olarak «tayin ettiği» sarı Em-Iş'le toplu sözleşmeye oturdu. Bir yandan da işletmenin sürekli zarar ettiğini, zam yapmanın imkânsız olduğunu yayıyordu. Bu kuyruklu yalanı görebilmek için alim olmak şart değil. İşletmenin hesaplarına şöyle bir göz atmak yeter :

1977'de 90.000 işgünü çalışıldı ve 45.000 ton kömür üretildi. Demek bir işçi günde 500 kg. kömür çıkardı. (Bu rakam 1978'in geçen ayları içinde 570 kg.'a yükseldi.) Kömürün tonu, (280 TL. işçilik + 180 TL. diğer masraflar olmak üzere) 460 TL. na maloluyordu. Satış fiyatı, ortalama 770 lira olduğuna göre ton başına 300 lira kâr kalıyordu. 1977'de 45.000 ton kömür üretildiği düşünülürse patronun cebine 9.5 milyon lira net kâr girdi. Zarar bunun neresinde?

Bu arada sarı Em-İş sendikası, işçilere şirin görünebilmek amacıyla Dev Maden Sen'in önerisi olan 190 TL. ücreti talep etti. «Zarar eden» patron da hemen bunu kabul etti. Patron ve sarı sendika elele işçilere dönüp, «Artık istediğinizi aldınız, DİSK'te ne işiniz var?» demek istiyorlardı. Ancak çok geçmeden niyetleri anlaşıldı. İşten atmalar başladı. Üstelik 190 lira ücretten yalnızca Em-İş'e sadık kalan işçiler yararlanıyordu. Diğerlerine ne zam, ne ikramiye, ne de prim verildi. Zaten ücretler de «para yok» gerekçesiyle ödenmiyordu. Bu da işçileri yıldırmadı.

Artık mahkemelerin sonuna gelindi. 26 Ekimde karar duruşması var ve büyük olasılıkla DISK kazanacak... Kara liste çıkartmalar, işten atmalar, her tür baskı, hukuk dalaveresi işe yaramayacak... Ancak mücadeleden çıkacak dersler olmalı. Zaaflarımız nelerdi ve şimdi ne yapmalıyız?

Dev-Maden-Sen devrimci sendikacılığın gereklerini yerine getirmedi. İşçilerle direnişten bu yana bir kez olsun toplanıp görüşülmedi. Atılan işçilerin sorunlarına çözüm düşünülmedi. Böylece devrimci işçilerin bir kısmının yılgınlığa kapılıp işyerini terketmesi önlenemedi. Patronun sürekli işçi değiştirme taktiğine karşı birşey yapılmadı. Sendika yalnızca hukuki işlerle uğraştı. İşçilerle sıkı ilişkilere girmek yerine, mahkeme duruşmalarına katılmakla durum idare edildi. Bunun esas nedeni sendika şube yönetimine İGD eğiliminin hakim olmasıdır. Tabii ki burjuva sosyalizminin sendikacılık anlayışı başka türlü olamazdı.

O zaman işçi arkadaşların şunu bilince çıkarmaları gerekmektedir : Mahkeme kararları hiçbir zaman işçi sınıfı için yeterli güvence olamaz. Bizim tek güvencemiz, birliğimiz örgütlülüğümüz ve devrimci sınıf ruhumuzdur. Patron uşağı olmayan tüm işçi arkadaşlar biraraya gelmeli ve dayanışmamızı arttırmalıyız. Ancak bu şekilde patronu geriletebiliriz.

Son yapılan zamları hepimiz biliyoruz, yaşıyoruz. Bir avuç parababası su başlarını keserek, iktidarı tekellerinde tutarak halkı açlığa mahkûm ediyor. Bütün temel ihtiyaç maddelerinin, elektrik, su, şeker, yağ, herşeyin fiyatları arttı. Yeni zam ve vergiler de yolda. Bu ortamda bir işçi ailesi 190 TL. ile nasıl geçinebilir? En az 300 TL. gündelik için mücadele etmeliyiz.

Iş cinayetleri maden ocaklarının tümünde sürüp gidiyor. Daha bikaç ay önce dinamit kazasında bir arkadaşımız canını, biri de gözünü yitirdi. Sebebi fitillerin geç ateş almasıydı. Lağım atımında barutlu fitil kullanılmamalı, manyetör kullanılmalıdır.

Ocak ve yatakhanelerde sağlık şartları da çok kötü. Havalandırma dersen berbat. Forbes ocağında karbonmonoksit gazı oranı sürekli olarak %0.5 - 1 civarındadır. Atmosferin kirlenmesinde Dizel lokomotiflerin de etkisi büyüktür. Kuru lağım da ya yasaklanmalı, ya da maske vb. koruyucu malzeme verilmelidir. Daha büyük vantilatörlerle sağlıklı bir havalandırma sağlanmalıdır. Maliyeti düşürmek için, dikkat edilmeyen havalandırma yüzünden içerinin pis, paslı atmosferi ciğerlerimizi mahvediyor. Hepimiz akciğer hastalıklarına tutuluyoruz. Yatakhaneler tahtakurusu kaynıyor.

(Devamı Sayfa 15 de)

Antalya Yaman Cam Sanayii'nde Grev Devam Ediyor

Yaman Cam Sanayindeki işçilerin daha iyi yaşamak için değil «yaşamak» için başlattıkları grev, hala devam ediyor.

Işçiler açlığa, çocukları okulsuzluğa ve soğuğa terkedilmeye çalışılıyor.

Grevin uzun sürmesinde işveren; kendisinin haklı olduğunu söylüyor. İşçilerin istedikleri ücretlerin çok yüksek olduğunu, kendisinin bu ücreti verdiği takdirde fabrikanın kapanacağını söylüyor. Tabi bu durum işçiler için daha kötü olurmuş. «sayın» patron da işçileri düşündüğü için, böyle olmasını istemiyormuş vb.

Olayı yakından görmiyenler ve işverenlerin ne hinoğlu hin adamlar olduklarını bilmiyenler için, patronun iddiaları doğru gibi geliveriyor. Durum böyle olunca da işçilere düşen görev : Işverenlerine karşı grev yapmak şöyle dursun, sabah akşam yatıp kalkıp sağlıklarına dua etmek kalıyor.

Hayır arkadaşlar durum böyle değildir. Yaman Cam Sanayi patronunun ikinci bir fabrika kurmak istediğini, bunun için de grev başlamadan çok önceleri çalışmalara başladığını bilmiyenler öğrensin. O zaman soralım «sayın» patron nasıl kuruyor bu fabrikayı? Nereden ve kimden sağladığı paracıklarla yaptıracak bu işi? Cevap açık : Tabii ki çalıştırdığı iş-

(Devamı Sayfa 15 de)

devrimci derleniş

Sahibi : Ahmet KALE

Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN

Yönetim Yeri : İbrahim Müteferika Sok.

Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA

Yıllık Abone : 60 TL.

Dizgi, Baskı : Halkevleri Basımevi